

Giới thiệu Nhất Kiến Khuynh Tâm

Có đôi lúc trong cuộc sống, trong trí tưởng tượng chưa hề có những điều hoang đường này nhưng không đây là thực, là câu chuyện hoán hồn đổi xác, là câu chuyện quay ngược thời gian, hãy đọc truyện Nhất Kiến Khuynh Tâm để trải nghiệm.

Tiểu cô nương Thủy Văn hiền lành chạy không thoát ma chướng của nữ vương Thuần Vũ tài trí, trong lúc vô tình biến thành quân cờ nhỏ trong tay nàng. Thế nhưng là Thủy Văn của chúng ta cam tâm tình nguyện nha. Ai bảo nàng lập tức cảm mến nam nhân chỉ mới gặp gỡ một lần, ha ha, đã thế lại còn hại hấn trúng độc, chuyện này không xong rồi. Bản thân trúng độc đã đành, thế nào lại thành hại hấn trúng độc, thế nên Thủy Văn cô nương nhất quyết xách hành trang vượt qua vạn dặm tìm giải dược. Không ngờ đến hành trình lần này, không những khiến bản thân tìm được tình lang trong mộng, còn thuận tiện ngồi lên vị trí vương hậu. Ừm, cũng không tệ...

Cô gái bề ngoài ngây thơ này quả thật khó đoán. Vừa gặp mặt đã thấy nàng một bộ hoa si, sau lại là một tiểu thư bốc đồng, đến độ còn có khả năng là thích khách... Không được, Đông Phương Thiên hấn trước nay nắm trong tay mọi chuyện hiện tại đoán không được tâm tư nàng, xem ra phải giữ lại bên người còn thuận tiện xem xét...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

A Nô à, người bảo ta phải làm sao đây?” Một cô gái khuôn mặt u sầu miễn cưỡng nghiêng mình dựa vào tháp từ lưng lầy, vừa ăn trái nho vừa than thở, dường như có chuyện khó giải quyết.

“Nữ vương, chuyện này e khó làm.” A Nô đã theo bên cạnh chủ tử nhiều năm, bà biết nữ vương vì lẽ gì mà sầu não, thế nhưng việc này quả thực khó làm.

“À, vậy sao? Vậy coi như có trò hay để xem, ha ha ha!” Bộ mặt u sầu khi nãy tiêu biến, cô gái nọ ngồi thẳng người, vừa cười vừa nói.

“Nữ vương, chuyện này... chẳng phải không tốt sao?” Cảm giác thấy như tai vạ sắp ập đến, A Nô không mấy tự nhiên nói với chủ tử đang tươi cười tựa hoa xuân. Tính nết chủ tử bà nắm rõ như lòng bàn tay, xem ra bốn ả nha đầu kia lần này gặp phải xui xẻo rồi.

“Hừm? A Nô, có gì không tốt người cứ việc nói. Bọn cung là người thấu tình đạt lý, nhất định sẽ sửa chữa...” Cô gái nọ rời khỏi ghế quý phi, đi về phía A Nô ôn nhu hỏi, ánh mắt vô tội chớp động nhìn A Nô.

“Chuyện này... Nữ vương, không có điểm nào không tốt.” Có câu “hảo nữ bất cật nhãn tiền khuy”[1], A Nô vội sửa lại câu bà đã nói, khuôn mặt mang theo nụ cười hướng về phía nữ vương đáp lời. Nên hiểu vị nữ vương này không dễ chọc vào, khắp quốc gia này, ngay đến cả tiên hoàng đã về cõi tiên cho đến hài đồng vừa học chữ, không ai không biết sự lợi hại của Nữ vương Thuần Vũ nước Nguyên Trung bọn họ, người đã từng là một cô gái yếu đuối...

“Ai nha...” Thuần Vũ nữ vương đuổi người một cái, sau lại trở về ngự trên quý phi tháp, tiếp tục ăn nho tỳ nữ dâng lên, chuyện khi nãy coi như chưa từng phát sinh. Thế nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của A Nô, dù là ai cũng đoán ra được sắp có chuyện không tốt xảy ra.

“A Nô à, bốn nha đầu kia đâu?” Ăn hết một chùm nho, Thuần Vũ nữ vương bèn hỏi A Nô bên cạnh.

A Nô vừa trấn tĩnh lại từ chuyện chấn động ban nãy, nghe thấy nữ vương hỏi đến, tâm bà lần thứ hai bị kích động, “Nữ vương, các nàng...” Vừa định nói dối giúp bốn ả nha đầu kia, ấy nhưng bà còn chưa dứt lời đã nghe thấy nữ vương bồi thêm, “Còn nữa tháng nữa là đến An Tức tiết. Thiên vương, Tồn vương, Lạc vương, còn có Giản vương cũng nên đến Nguyên Trung ta bái lạy tổ tiên chứ!”

“À!” Đoán được chủ ý trong lòng nữ vương, A Nô bỗng hóa đá, trong mắt bà chỉ còn lại nụ cười kiêu diễm của cô gái kia. Xem ra nữ vương đã chơi chán những thứ khác, muốn thử làm bà mai một lần. Dầu thế cũng không cần chơi lớn như vậy chứ, phải biết rằng Thiên vương, Tồn vương, Lạc vương, Giản vương đều không phải là người đơn giản. Nhất là mấy năm gần đây, bốn vị đại vương này chất chứa không ít dã tâm...

Nhiều năm trước, đại lục Minh Xuyên còn là một quốc gia thống nhất, lịch sử phát triển thuận theo điều chí lý “hợp cửu tất phân”. Trọng Minh năm thứ 35, Đế nhất Đại hoàng đế Minh Xuyên quốc – Hạ Trạch đại đế đón đại thọ sáu mươi, những tưởng rằng hôm ấy sẽ là chúc thọ yến nào náo nhiệt, nào ngờ hóa ra lại là “hồng môn yến”. Dưới gối Hạ Trạch đại đế có tứ nam nhất nữ, bởi tuổi tác Hạ Trạch đại đế đã cao nhưng vẫn chưa lập thái tử nên các vị đại thần nhân lúc này bức bách Hạ Trạch đại đế chọn thái tử. Lại nói các đại thần chia phe theo các vị vương tử, trong lúc đó lại rút dao đâm chém lẫn nhau, vốn định là đại lễ vui vẻ, nào ngờ lại khiến Hạ Trạch đại đế đau đầu không ngớt. Cuối cùng, dưới tình thế bức bách, Hạ Trạch đại đế đã đưa ra một quyết định trọng đại. Ông chia quốc gia thành năm nước: Đông Tư quốc, Tây Nguyên quốc, Nam Lâm quốc, Bắc Ninh quốc và Nguyên Trung quốc. Năm quốc gia này do năm người con của đại đế xưng vương, nhưng tọa trấn Nguyên Trung quốc phải là nữ nhi, hàng năm cứ vào ngày 5 tháng 4, con cháu các quốc gia còn lại phải trở về Nguyên Trung bái tế tổ tiên, mong tổ tiên sẽ khoan thứ...

Chẳng biết đã qua bao kì xuân thu đông hạ, cũng không biết bắt đầu từ khi nào ngày 5 tháng 4 hằng năm được gọi là An Tức tiết. Các vương thượng tứ

quốc vẫn tuân theo di huấn của tổ tông, trở về Nguyên Trung quốc bái tế.

Thuần Vũ nữ vương là Đại nữ vương thứ tám của Nguyên Trung quốc. Dưới sự thống trị của các đại nữ vương, triều đại Nguyên Trung quốc ngày càng phồn vinh thịnh vượng, nơi biên cảnh hoang vu khiến tứ quốc ngày càng bất an. Vì lẽ ấy, mấy năm gần đây, đại lục Minh Xuyên tựa hồ lại muốn ứng nghiệm với câu cổ huấn “phân cử tất hợp” kia.

“Hi Lê, Thủy Văn, Giám Oanh, Sở Kha, Mau, các cô mau trốn đi.” A Nô vội vã bước vào điện Nguyên Tịch, nói với bốn ả nha hoàn trong điện, cố gắng khấn trương đẩy các nàng ra ngoài.

“A Nô ma ma, ma ma làm sao vậy? Sao lại vội vã thế?” Hi Lê đang cầm được phở trên tay lên tiếng hỏi, có chút hoài nghi.

“Phải đó phải đó. A Nô ma ma, bà làm chúng ta giật cả mình nha!” Thủy Văn vừa ăn táo vừa nói ra những lời không rõ thanh sắc. Giám Oanh đang cúi bảo kiếm cùng Sở Kha đang may vá bên cạnh cũng không khỏi nghi hoặc.

“A nha, chớ có hỏi nhiều, nói chung các cô mau tránh đi một lát. Bằng không, bằng không...” A Nô khấn trương muốn đưa các nàng tránh khỏi “âm mưu” của nữ vương, thế nhưng không nói rõ ràng được...

“A Nô ma ma, không cần gấp. Đến uống chén nước trước đã rồi từ từ nói.” Sở Kha quan tâm bụng tới một chén nước, ôn nhu nói với A Nô.

“Ôi trời, ta làm sao có thể không vội. An Tức tiết sắp đến rồi, khi ấy Thiên vương, Tồn vương, Lạc vương, Giản vương đều chuẩn bị đến đây.” Nhận lấy chén nước từ tay Sở Kha rồi đưa cho Thủy Văn chỉ mãi lo gặm táo, A Nô bắt đầu kể nói.

“Các vị Thiên vương, Tồn vương, Lạc vương, Giản vương này muốn đến thì đến, liên quan đến chúng ta sao?” Giám Oanh vừa lau trường kiếm vừa hỏi.

“Đương nhiên là có liên quan...” Nghe thấy câu hỏi như chẳng hề có vấn đề gì từ Giám Oanh, A Nô đứng ngồi không yên. Bà vừa định lên tiếng thì chợt nghe thấy ngoài điện truyền đến bốn tiếng “nữ vương giả lâm”, hai chữ “nguy rồi” bên thuận miệng thốt ra...

“A Nô à, chuyện gì mà nguy rồi vậy, hà?” Thuần Vũ nữ vương vẫn như trước một bộ tươi cười, bước đến bên cạnh A Nô hỏi.

“Àch... Nữ nữ vương, không có việc gì nha, ha ha ha.” A Nô lúng túng cười cười đáp lời, xem ra là tự bản thân chuốc lấy xui xẻo.

“Tham kiến nữ vương!” Bốn ả nha hoàn đứng một bên thỉnh an Thuần Vũ nữ vương.

“Bình thân!” Thuần Vũ cười cười quan sát bốn người bọn họ, sau lại nhìn chung quanh, ánh mắt dừng lại trên người A Nô đang toát mồ hôi lạnh, trên môi Thuần Vũ nữ vương lại lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành.

Đông Tư quốc, ở phía Đông đại lục Minh Xuyên, là vùng duyên hải đồng bằng, theo lý thuyết đáng ra phải là hòn ngọc trù phú màu mỡ, nhưng trên thực tế nơi đây chỉ là một vùng hoang vu. Bởi lẽ vì có rừng có biển nên thường gặp phải tai họa như sóng thần, bão tố... lại thêm nạn hải tặc hoành hành nên không có mấy người trú lại.

Vương thượng đời thứ nhất của Đông Tư quốc chính là con trưởng của Hạ Trạch đại đế – Bàn, lúc được phân đến Đông Tư quốc thì ban cho họ Đông Phương, tên là Đông Phương Bàn Thụy. Nhờ những nỗ lực của hậu thế, Đông Tư quốc dần trở nên phồn thịnh, nhất là sau khi Vương thượng đời thứ năm lên ngôi, ông dùng tâm trị quốc, cứu tế diệt đạo, đạt được không ít chiến công, cho dù ông đã cười hặc về tây thiên, nhưng dân chúng vẫn thường xuyên bái tế tưởng nhớ. Cũng không thể không nhắc đến Vương thượng đời thứ sáu vừa đăng cơ – Đông Phương Thiên, tiếp tục duy trì các chính sách huệ dân, tăng cường lực lượng chống hải tặc khiến Đông Tư quốc càng thêm phồn thịnh, dân số cũng không ngừng tăng trưởng. Tục ngữ nói “Nước chảy về thấp, người bước lên cao”, ai ai cũng muốn tranh được lớn hơn, nhiều hơn nữa, cho nên...

“Vương thượng, An Tức tiết sắp đến.” Trong đại điện an tĩnh, một gã hắc y nhân bẩm với Thiên vương đang xoay lưng về phía mình.

“Ừm.” Thiên vương cũng không xoay trở lại, cũng chẳng nói gì thêm, trong đại điện vẫn rất an tĩnh.

“Theo thám tử hồi báo, nước Nguyên Trung hiện tại đã bắt tay vào chuẩn bị những thứ cần thiết cho tiết An Tức, cũng đã xác định Tồn vương và Giản vương sẽ không tham dự tiết An Tức năm nay. Thương thế của Lạc vương vẫn chưa bình phục hẳn, nhưng có tin chính xác là năm nay Lạc vương sẽ không vắng mặt.” Hắc y nhân tiếp tục nói.

“Ừm.” Thiên vương vẫn là một cây nói này, sau khoát khoát tay, thân ảnh hắc y nhân biến mất vào bóng đêm trong đại điện tĩnh mịch.

“Vương thượng, người có dự định gì?” Từ góc đại điện, một người đi ra nhìn vị Thiên vương vẫn đang đưa lưng về phía cửa lên tiếng hỏi.

“Hoa Khai, tổ huấn nào có thể làm trái, hừ, ta cũng không giống như bọn Tồn vương, Giản vương thiếu kiên nhẫn kia.” Nam tử xoay người lại, trên môi vẽ ra nụ cười giễu cợt.

“Thần hiểu.” Là trợ thủ đắc lực của Thiên vương, Hoa Khai đương nhiên hiểu ý tứ trong lời chủ tử.

“Có làm hay không vậy, đoán nhầm một lần liền bị thua, sớm biết vậy đã không cùng chơi với đám bọn họ, báo hại giờ ta phải đi hầu hạ kẻ khác. Đúng thật là...” Thủy Văn bưng bình trà trên tay, một bộ oán trách nói. Hết các rồi, ai bảo cô nương thường ngày ham ăn biếng làm là nàng lại thích chơi đoán số với người ta, mà người nào thua phải bưng trà đi tới lui trong cung, đến khi gặp một người chủ động xin nước uống mới được tha. Hôm nay kẻ thua chính là Thủy Văn nàng nha, thế nên nàng đành bắt đầu đi tự mình pha một ấm trà Long Tĩnh, bưng tới bưng lui trong cung.

“Chào Thủy cô nương.”

“Chào Thủy cô nương.”

Một tiếng hai tiếng, mọi người thấy Thủy Văn cũng chỉ cúi đầu vắn an, không một ai dám lên tiếng ngó ý muốn dùng trà nha, nên biết rằng ở Nguyên Trung quốc này, Thủy Văn nàng là một trong những người được Thuần Vũ nữ vương sủng ái nhất... Trong đám cung nhân, có kẻ nào thấy nàng mà không cúi đầu cúi cung... Còn một điểm nữa, đó chính là khả năng pha trà của Thủy Văn chẳng đến nơi đến chốn, nghe đồn lần trước có người uống phải trà ngon do Thủy Văn cô nương pha tự nhiên bị tiêu chảy, thế nên càng không có ai gan dạ dám thưởng thức.

“Này này, A Mạc, cô có khát nước không? Có muốn dùng chút trà không, là trà Long Tĩnh ta tự tay pha đấy.” Đi một vòng lại một vòng, Thủy Văn thực không còn chịu nổi, không còn cách nào khác hơn là bắt đầu “bắt” người.

“Àch, Thủy cô nương, không cần đâu. Nô tỳ không khát.” Nhìn lướt nước trà màu vàng bên trong chén, A Mạc rùng mình nói.

“Thủy cô nương, nữ vương sai ta ra ngoài làm việc, ta phải nhanh một chút.” Một người lại một người, nghe Thủy Văn nói xong ai nấy cũng đều đua nhau vội vã...

“Cái quái gì vậy, dung mạo ta giống quỷ lắm sao, sao ai cũng tránh né? Chỉ là uống một ngụm trà thôi mà.” Thấy mọi người gay gắt tránh né, Thủy Văn bĩu môi oán trách. “Không được, xem ra phải dùng đến đòn sát thủ. Hừ, ta không tin lần này không làm được việc.” Đem khay trà trong tay đặt lên băng đá, Thủy Văn quan sát bốn phía, “Có nhầm không vậy, trốn hết cả rồi sao!” Khi này trong vườn có không ít người, hiện tại không còn thấy bóng dáng bất kì ai...

“Xem ra ta thật phải bắt người rồi, được, quyết định vậy đi!” Thủy Văn nảy ra ý tưởng hay, hai bàn tay nàng nắm thành quyền, hưng phấn nâng khay trà lên, thẳng tiến về phía trước.

“Ách, cẩn thận!” Bởi vì quá cao hứng lại đi khá nhanh, vừa chuyển đến khúc quanh, Thủy Văn lập tức đụng phải người nào đó. Những tưởng sắp có một màn chén khay hỗn độn nằm dưới đất, thế nhưng hình ảnh mong muốn lại không xuất hiện.

Chỉ thấy người kia một tay ôm lấy eo Thủy Văn, một tay bưng khay trà, nhìn qua cũng biết người này công lực thâm hậu.

Thủy Văn bị đụng đến thất thần lại bị người kia ôm vào lòng, một tay nàng nắm lấy vạt áo, tay kia vừa khéo lại đặt trên hông người ta.

“Không sao chứ?” Một giọng nam trầm lắng vang lên.

“Giọng nói thật dễ nghe nha, lồng ngực cũng thật rộng rãi nha!” Phản ứng đầu tiên của Thủy Văn cô nương sau khi hoàn hồn chính là như vậy. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, lần thứ hai thất thần, “Rất anh tuấn nha!” Thủy Văn không tự chủ buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng.

Người nọ cau mày như muốn nói gì, nhưng còn chưa lên tiếng thì phía sau đã truyền đến giọng một cô gái: “Thủy cô nương, Sở cô nương mời tỳ qua bên ấy một chuyến.”

“Hả?” Thủy Văn còn đang ngây ngô bồng hoàn hồn, lúng túng rời khỏi vòng tay người nọ, chỉnh trang lại y sam, hắng giọng nói với nữ tử kia: “Khụ, ta.. ta đã biết.”

Nói xong, Thủy Văn lướt qua người kia định rời đi, vừa đi được đôi bước dường như nàng chợt nhớ ra điều gì, vội xoay người lại chỉ vào người nọ nói: “Này, người phải uống hết bình trà này. Nếu dám đem đồ lập tức phạt ba ngày không được ăn cơm. Còn nữa, không được nói với những người khác là ta ép người uống nha.” Nói xong Thủy Văn liền an tâm quay đầu tiếp tục rảo bước. Đi được một quãng, trong lòng Thủy Văn thâm nhủ, trong cung tuyền người mới khi nào nhỉ, sao nàng một chút ấn tượng cũng không có nha, bất quả nam tử này cũng thật đẹp, nhưng đáng tiếc là...

“Uống trà? Hừ, Thuần Vũ nữ vương đúng là biết cách dạy dỗ kẻ dưới.” Nhìn theo bóng dáng dần khuất xa, sau quay lại nhìn khay trà trong tay mình, Đông Phương Thiên hừ lạnh nói.

“Ha ha ha, xem ra Thiên vương vừa ghé thăm đã được Thủy cô nương của chúng ta nhiệt tình chiêu đãi. Bồn cung thật cảm thấy vui mừng.” Còn đang hồi tưởng lại chuyện khi nãy, Thiên vương chợt nghe được tiếng cười châm chọc từ phía sau. Đôi lông mày nhíu lại, Thiên vương biết nhất định là nữ vương Thuần Vũ đến.

“Đạo đãi khách của các người cũng thật đặc biệt, thật khiến bản vương bội phục.” Giọng nói lạnh lùng, lời lẽ mỉa mai, đủ để nhìn ra Đông Phương Thiên của Đông Tư quốc này xem thường Thuần Vũ nữ vương đến nhường nào. Xem ra đại lục Minh Xuyên này đã chia cắt quá lâu rồi...

“Ha ha, Thiên vương khách khí rồi. Thế này sao sánh được với Thiên ngài huyền tân đoạt chủ [1] chứ! Ha ha.” Nghe được lời kia của Thiên vương, Thuần Vũ nữ vương đáp trả, xem ra vị Thiên vương này một tiếng không báo đã xông thẳng vào hoàng cung Nguyên Trung quốc, thật khiến Thuần Vũ nữ vương có phần lúng túng lẫn bực mình.

“Chỉ là bản vương không muốn làm phiền đến nữ vương thôi.” Hai người họ, người một câu ta một câu, chẳng ai nhường ai.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

“Này này, A Kha, trong cung khi nào có người mới đến vậy?” Vừa bước vào Nguyên Tịch điện, Thủy Văn bèn ngồi xuống bên cạnh Sở Kha, cất tiếng hỏi.

“Người mới? Không có nha, có chuyện gì sao?” Thu xếp lại chút đồ trong tay, Sở Kha nghi hoặc nhìn Thủy Văn hỏi.

“Mỹ nam tử khi này là ai nhỉ?” Tiệp tay lật lại những thứ mà Sở Kha vừa sửa sang lại, Thủy Văn nhỏ giọng lầm bầm.

“Cái gì mà mỹ nam tử vậy?” Nghe được lời của Thủy Văn, Sở Kha buông món đồ trong tay xuống, bất động nhìn Thủy Văn chăm chăm.

“À, không có gì nha, nào có cái gì mỹ nam tử đâu. Ai nha, được rồi, mà cô đang thu xếp gì thế nhỉ?” Thủy Văn cười ha ha, cố lái câu chuyện sang hướng khác.

“À, cái này hả, thứ này là chuẩn bị cho cô đấy. Ta biết hàng năm cứ đến tiết An Tức cô lại đi lễ tế phụ mẫu, thế nên ta chuẩn bị tất cả cho cô rồi. Cô đó, nhất định sẽ lười biếng làm qua loa...” Sở Kha vốn tính tỉ mỉ, mỗi lần đều thay Thủy Văn chuẩn bị tốt hết thấy...

“Ôi, A Kha, ta yêu cô chết mất, thực sự cảm ơn cô.” Nghe A Kha nói vậy, Thủy Văn cảm động muốn chết, ôm chặt lấy Sở Kha đang đứng trước mặt.

“Ai nha, được rồi được rồi.” Khẽ vỗ vỗ lưng Thủy Văn đang cao hứng nhào vào người mình, Sở Kha vừa cười vừa nói, “Mau chuẩn bị một chút đi, như vậy ngày mai cũng bớt mệt nhọc...”

“Phải phải, cũng dành được chút thời gian giúp đỡ chúng ta nha.” Giám Oanh cảm bảo kiểm trên tay bước vào trong điện nói. Năm nào đến tiết An Tức Thủy Văn cũng vắng mặt, bất quá nữ vương cũng đã thông qua.

“Ừm ừm, nhất định.” Thủy Văn một bộ cảm động nhìn các nàng đáp lời.

“Được rồi, ổn cả rồi, ta đi trước.” Mang theo hương nến và tiền giấy, Thủy Kha nói với Sở Kha, Giám Oanh, Hi Lê.

“Ừm, đi sớm về sớm.”

“Trên đường nhớ cẩn thận.”

“Ừm, nhất định.” Nói xong, Thủy Văn liền xoay người định bước ra ngoài.

“A Văn, chờ một chút. Cái này, cô mang theo phòng thân.” Thủy Văn vừa dậm bước đã nghe tiếng Hi Lê cất lên phía sau, quay lại nhận lấy thứ Hi Lê đưa tới, ngó nghiêng ra chiều không hiểu.

“A Lê, đây chẳng phải là khăn cầm của ta sao? Sao có thể phòng thân chứ?” Thủy Văn nhìn chăm chăm chiếc khăn cầm trong tay.

“Ai nha, dù sao cô mang theo cũng luôn gặp chuyện tốt. Nghe đồn đạo này vùng ngoại ô rất không an toàn, nghe lời ta đi mà.” Hi Lê như muốn giấu diếm điều gì, chỉ tùy tiện giải thích.

“Ô kìa, được rồi, thời gian cũng không còn sớm. A Văn, cô mau đi đi.” Sở Kha ngược nhìn ánh dương, trời đã không còn sớm, liền cất tiếng thúc giục.

“Ừ, được. Lần này ta đi thật đây.” Thủy Văn thu lại tấm khăn cầm, vẫy tay tạm biệt với các nàng rồi rời đi.

“Mong cho nghiên cứu của ta có hiệu quả!” Nhìn bóng dáng Thủy Văn xa xa, Hi Lê thầm nói.

“A Lê, cô nói gì vậy? Có phải cô lại lấy Thủy Văn ra làm đối tượng thí nghiệm?” Nghe được tiếng Hi Lê lầm bầm, ánh mắt Giám Anh lộ ra hung quang nghiêm nghị vẫn Hi Lê.

“Ủa? Cái gì vậy, không có gì sao sao hết nha. Chẳng phải còn rất nhiều việc sao, chúng ta phải nhanh lên.” Hi Lê che giấu nói, thúc giục hai người còn lại quay về.

“Vương thượng!” Nhìn Thiên vương bước đi phía trước, Hoa Khai có điểm hồ nghi.

“Làm sao vậy?” Về mặt Đông Phương Thiên rất thân nhiên hỏi lại.

Nhìn cảnh vật xung quanh, thanh sơn lục thủy, phong cảnh hữu tình, thế nhưng lúc này đây chẳng phải bọn họ nên ở trong điện Đông Hoàn chờ đại diện tế tổ bắt đầu sao?

“Hoa Khai, người thực sự cho rằng chúng ta đến là để tế tổ sao?” Đông Phương Thiên xoay người lại nói với Hoa Khai, trong lòng Đông Phương Thiên

hắn, tổ tiên hắn đã an nghỉ tại đại lục Minh Xuyên – Đông Phương Đông Tư quốc, ở đây nào có tổ tiên nào hắn muốn bái tể.

“Vương thượng, thần hiểu.” Hiểu ra mục đích của chuyến đi này, Hoa Khai không chút ngờ vực.

“Cứu mạng, mau cứu mạng...” Đột nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng kêu cứu.

“Hoa Khai, đi xem” Đông Phương Thiên nghe thấy tiếng cầu cứu bèn men theo hướng âm thanh vọng lại, Hoa Khai cũng rào bước theo chân chủ tử.

“Vương thượng, có đứa nhỏ rơi xuống nước...” Hoa Khai báo lại tình hình, lời còn chưa dứt đã nghe một tiếng “ùm”, bóng dáng Thiên vương trước mặt cũng không còn thấy nữa...

“Vương thượng...” Nhìn Đông Phương Thiên anh đứng bơi về phía trước, trong lòng Hoa Khai khẩn trương muốn chết, tự hắn nên biết trước nay Vương thượng đều không nỡ nhìn hải tử gặp khốn khổ...

“Vương thượng, người không sao chứ?” Thấy Đông Phương Thiên bước ra khỏi mặt nước, Hoa Khai lập tức chạy lại hỏi.

“Mau, xem hải tử có sao không” Đông Phương Thiên hiện chẳng còn để ý đến bản thân, vội nói với Hoa Khai.

“Rõ.” Hoa Khai nhìn Thiên vương một cái rồi bắt đầu kiểm tra hải tử chết đuối kia.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thủy Văn vừa bái tể phụ mẫu xong, bước tới bờ sông thì thấy ba người này. Xưa nay vốn ưa ra tay tương trợ, Thủy Văn lập tức tiến lên hỏi han, nhìn kỹ lại, “Ừa, mỹ nam tử?” Nhìn Thiên vương một thân ướt sũng, Thủy Văn lại nhớ đến lần trước đụng phải mỹ nam này, nàng vội bước đến lôi chiếc khăn cầm của mình ra lau nước trên mặt cho Thiên vương.

“Dừng lại.” Đoạt lấy khăn cầm trong tay Thủy Văn, Đông Phương Thiên không vui nói. Nên biết hắn ghét nhất nữ nhân đụng vào mình, nhất là khuôn mặt.

“Ta...” Trong lúc nhất thời chưa bình tĩnh lại, Thủy Văn ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Đông Phương Thiên đang tự lau khô nước trước mặt.

Ngắm Thủy Văn đang ngây ra kia, lúc này Đông Phương Thiên mới thấy rõ tướng mạo của nàng, khuôn mặt trắng nõn nhuận sắc hồng, đôi mắt to đầy kinh ngạc, đôi môi đỏ thắm khẽ nhếch lên... Nhìn nàng một hồi, trong lòng Đông Phương Thiên bỗng cảm thấy không đành lòng... Nhưng lại nhớ đến vẻ kiêu ngạo của nàng hôm ấy, hắn chỉ có thể tự mình lau nước trên mặt...

“Vương gia, đứa nhỏ tỉnh rồi.” Cuối cùng Hoa Khai cũng cứu được hải tử kia tỉnh lại, vội quay sang bẩm báo với Đông Phương Thiên.

“A.” Thủy Văn bỗng hoàn hồn, bước nhanh đến bên cạnh hải tử, “Ừa, Tiểu An!” Nhìn kỹ tướng mạo đứa nhỏ kia, Thủy Văn có chút ngạc nhiên, “Em làm sao lại rơi xuống nước? Có phải lại bướng bỉnh không nghe lời không?” Thủy Văn vừa chỉnh trang lại y phục cho Tiểu An vừa nói.

“Thủy tỷ tỷ, tỷ đừng nói cho mẫu thân nha. Tiểu An sau này không dám nữa.” Sớm đã không việc gì, Tiểu An nói với Thủy Văn đang chỉnh lại quần áo cho mình.

“Vậy phải nghe lời tỷ tỷ, sau này phải ngoan ngoãn...” Thủy Văn vuốt lại mái tóc rối bù của Tiểu An, “Còn phải cảm tạ vị đại ca này nữa, nếu không có huynh ấy, Tiểu An người đó, sao còn có thể gặp lại mẫu thân.”

“Dạ.” Tiểu An gật đầu, định nói lời cảm tạ, “Ừa, người đâu mất rồi?” Đập vào mắt Tiểu An chỉ có dòng nước xanh biếc vừa rơi xuống...

“Hả?” Nghe Tiểu An nói vậy, Thủy Văn cũng xoay người lại, “Đúng là không có ai, sao có thể đi nhanh như vậy chứ.” Bỗng nhiên, trong lòng Thủy Văn cảm giác có chút tự vị mất mát, như thể một phần trên người đang rời xa mình...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

“A Văn, khăn cầm của cô đâu?” Tìm trong đồng đồ Thủy Văn mang về, thế nào cũng không tìm ra khăn cầm tự tay mình hạ được, Hi Lê vội chạy đến hỏi Thủy Văn đang đỡ ra một bên.

“À, khăn cầm hà, khăn cầm... Ta đánh mất nó rồi...” Nghe Hi Lê hỏi, Thủy Văn ấp úng đáp, ngàn vạn lần không thể để nàng ta biết khăn cầm của mình đã trao cho nam nhân có duyên gặp mặt một lần, nếu để nữ vương biết được, không thể lường trước sẽ phát sinh ra những loại chuyện gì.

“Cái gì? Làm mất? Cô sao có thể làm mất chứ, ai nha, bị cô hại chết rồi. Làm sao đây, biết làm sao bây giờ?” Nhận được đáp án từ Thủy Văn, Hi Lê luống cuống, vậy phải làm sao đây chứ, trên cái khăn kia, nàng ta đã tự mình hạ loại thuốc bột mới nghiên cứu chế ra. Loại thuốc này không màu không mùi, không dễ phát hiện, mấu chốt chính là chính bản thân Hi Lê cũng không xác định được người dính phải loại độc này sẽ chịu hậu quả gì. Nhưng có

một điều nàng ta có thể xác định, đó chính là nó sẽ không cho ra kết quả tốt đẹp gì, bởi lẽ nguyên liệu chế thành thuốc bột này đều là vật chí độc nha!

“Làm sao vậy? Chẳng phải chỉ là một chiếc khăn cầm thôi sao. Ta không lo lắng, cô lo lắng làm gì?” Thấy Hi Lê than thờ, Thủy Văn nói nhẹ như không.

“Sao ta có thể không lo lắng chứ. Cô có biết trên cái khăn cầm kia ta đã rắc chút thuốc bột không, có thể hại chết người đó.”

“Cái gì?” Vừa nghe Hi Lê nói vậy, Thủy Văn đứng bật dậy, không cẩn thận làm đổ chén trà trên bàn.

“Ồ kia, có chuyện gì vậy? Chuyện gì mà khiến Thủy cô nương của chúng ta sợ hãi đến vậy nhỉ.”

“Ồi, tham kiến nữ vương.” Giọng nói kia vừa truyền đến, Hi Lê xoay người đã thấy Thuần vũ nữ vương một thân hoa phục bước đến, vội vã nghiêng mình hành lễ.

“Nữ vương.” Thủy Văn hoàn hồn lại cũng sấp sấp ngửa ngửa chỉnh trang y phục, nghiêng mình hành lễ.

“Hừm? Hai người các người?” Thuần Vũ nữ vương không nói tiếp, chỉ nhìn Hi Lê và Thủy Văn một lượt từ trên xuống dưới, sau đó đi tới ngồi xuống ghế tựa, bắt động quan sát hai người nọ.

“Nữ vương, là lỗi của Hi Lê, xin nữ vương trách phạt.” Hi Lê biết mình không gạt được chủ tử, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

“À, bốn cung cũng muốn nghe thử xem ‘thuốc thần’ của chúng ta trúng phải sẽ thành ra cái dạng gì?” Kỳ thực Thuần Vũ nữ vương đã nắm hết mọi chuyện trong lòng bàn tay, đến nơi này trừ bỏ xem náo nhiệt còn phải trợ giúp một chút, có như vậy mới được một màn kịch hay ho, sự tình cũng cứ thế theo ý của nàng mà tiến triển.

“Không phải, không phải. Nữ vương, tất cả là lỗi của Thủy Văn, là nô tỳ, nô tỳ đem khăn cầm A Lê giao cho vút bỏ, cho nên...” Thủy Văn hơi chột dạ, buột miệng nói.

“Đánh mất khăn cầm sao?” Thuần Vũ nữ vương hơi nhướn mi nói.

“Dạ, nhưng A Lê nói thuốc bột mới chế ra trên tấm khăn kia có thể hại chết người.” Thủy Văn cúi đầu, càng nói càng chột dạ. Ôi, biết làm sao bây giờ, nói vậy chẳng phải mỹ nam tử kia liền thảm... .

“À, ra là vậy. Thế nhưng ta lại nghe nói đã có chuyện xảy ra nha.” Cúi đầu vờ tay vuốt ve chiếc nhẫn trên tay mình, Thuần Vũ nữ vương ném ra một câu khiến kẻ khác kinh hãi.

“Sao cơ, mỹ nam tử kia đã xảy ra chuyện?” Trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, Thủy Văn buột miệng thốt ra. Nói xong mới phát giác mình đã lỡ lời, vội lấy tay bịt miệng, trong lòng thầm mắng bản thân một vạn lần... .

“Mỹ nam tử? Ồ, thì ra Thủy cô nương của chúng ta đem khăn cầm tặng cho người ta cơ đấy. Ha ha.” Như nghe được tin tức lớn lao, nữ vương cười ha hả nói.

“Này Thủy Văn, chẳng phải cô nói là làm mất sao? Thế nào hiện tại lại chạy ra một mỹ nam tử vậy?” Hi Lê một bên cũng bắt đầu gia nhập đội ngũ công khai chỉ trích Thủy Văn... .

“Chuyện này, ta... ta...” Nhất thời không biết phải ứng phó ra sao, Thủy Văn bắt đầu lắp bắp.

“Được rồi, ta nói Thủy Văn người đó, hôm nay nữ vương ta vui vẻ, ta sẽ cho người biết cách cứu tình lang, ha ha.” Nhìn bộ dạng của Thủy Văn, nữ vương Thuần Vũ vẫn cười ha hả nói.

“Nữ vương, người nói...” Nghe thấy có biện pháp cứu người, Thủy Văn lấy lại tinh thần, mãi để tâm đến cách cứu người mà nữ vương nói, nàng chẳng để ý kỹ đến cách xưng hô từ miệng nữ vương.

“Các người cũng biết, đại lục Minh Xuyên chúng ta từ xưa đã có một truyền thuyết, truyền lại rằng mỗi quốc gia trong ngũ quốc ở đại lục Minh Xuyên đều có một kỳ trân, giống như Nguyên Trung quốc ta thì có một kỳ tài là ta đây, ha ha.” Nữ vương nói xong không tự chủ nở nụ cười, những người chung quanh ai nấy đều được một trận kinh hãi, có cần phải tự kỳ thế không. “Mà nghe đâu Đông Tư quốc có một bảo bối gọi là ‘thiên vi tử’, tương truyền có thể giải được bách độc, nhưng chưa từng có ai thấy qua, cũng không ai biết cụ thể là thứ gì.”

“Chưa từng ai thấy qua, vật kia thực sự tồn tại sao?” Hi Lê trước nay rất hứng thú với y thuật, nghe thấy có thứ trị được bách độc liền hưng phấn hỏi.

“Chuyện này ta có thể khẳng định với người là nó thật sự tồn tại. Hơn nữa còn nằm trong tay Thiên vương.” Nữ vương nghiêng đầu sang nói với Thủy Văn, “Cho nên muốn cứu người của người thì phải nhờ đến Thiên vương ra tay!”

“Thiên vương? Ngài ấy chắc vẫn còn ở Đông Hoàn điện, nô tỳ sẽ đi tìm ngài.” Thủy Văn vừa dứt lời đã định xoay người đi tìm Thiên vương.

“Gượng đã, Thiên vương đã hồi quốc, hiện tại chắc đã đặt chân về lại nước Đông Tư.” Nữ vương uống một hớp trà, chậm rãi nhả từng chữ.

“Nô tỳ...” Thủy Văn vừa bước đến cửa đã ngây người, vậy phải làm sao đây? Dù gì cũng không thể mời Thiên vương trở lại lần nữa.

“Ta chuẩn ý.” Thủy Văn còn đang suy tư thì nghe được nữ vương thốt ra ba chữ này, nhất thời không rõ ràng là thế nào.

“Đây là lệnh bài.” Nữ vương giao lệnh bài cho Thủy Văn đang ngốc nghếch đứng ngẩn ngơ, vỗ vỗ vai nàng nở nụ cười thần bí, rồi rời đi...

“Chuyện này... nô tỳ...” Nhìn lệnh bài trên tay, rồi lại nhìn hình bóng nữ vương phía xa, Thủy Văn ngây ngẩn cả người, thế này là muốn nàng đến Đông Tư quốc sao?!!

“A Lê à, ta...” Thủy Văn xoay người sang hỏi Hi Lê.

“Đương nhiên là đi Đông Tư quốc, còn gì phải do dự nữa. A Văn, cô xem lại đi, bản thân hại một người vô tội, lại còn là mỹ nam tử khiến cô động lòng, cô đành lòng khoanh tay đứng nhìn sao?” Ngoài mặt Hi Lê như đang khuyên nhủ Thủy Văn còn trong do dự, nhưng mục đích thật sự của nàng ta là có được “thiên vi tử” trị bách độc, hoàn toàn quên mất sự tình đến nước này là do chính ai kia ra tay trên tấm khăn cảm.

“Cô, ta đâu có nói mình vì hân động tâm...” Nghe Hi Lê nói vậy, khuôn mặt Thủy Văn đỏ ửng, giọng nàng gượng gượng trả lời.

“Được rồi được rồi, ta giúp cô thu dọn đồ đạc nhé. Ngày mai cô lên đường rồi, trước chúc cô mã đáo thành công! Ha ha.” Hi Lê nói xong lập tức tiến vào buồng trong...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Đông Tư quốc, oanh oanh yến yến, vô cùng náo nhiệt, có thể thấy vị Thiên vương này là một minh quân trị nước nhà!

“Phúc thái y, tình hình Vương thượng thế nào?” Thấy thái y Phúc An Long bước ra từ tầm cung của Thiên vương, các vị đại thần nóng lòng chạy đến hỏi han không ngớt.

“Ài!” Phúc thái y thở dài một tiếng, lắc đầu nói, “Các vị đại nhân, tình hình Vương thượng...” Nói xong thái y lại lắc đầu... Xem ra không phải là kết quả tốt.

“Hừ, Thuần Vũ nữ vương này đúng là quá quái, không để nước ta mất. Đại vương chúng ta tuân theo tổ huấn tham gia đại điển tế tổ, bọn họ đúng là ăn gan hùm rồi, cư nhiên lại hạ độc đại vương. Đúng là lòng dạ đàn bà thâm độc!” Đại thần Giáp lên tiếng trước.

“Chuyện này chúng ta nhất định phải tìm bọn họ tính sổ, không thể cứ để yên như vậy được,” Đại thần Ất cũng phụ họa nói.

“Không sai không sai!” Đại thần Bính cũng nói.

Chưa nghe thái y nói hết, các đại thần đã sôi nổi bàn luận.

“Vương thượng, người khẳng định như vậy là tốt sao?” Nghe tiếng các đại thần nghị luận bên ngoài, Hoa Khải lên tiếng hỏi Thiên vương.

“Hoa Khải, người biết câu ‘miệng người đáng sợ’ không?” Câu nói của Thiên vương đầy ẩn ý.

“Ach!” Hoa Khải ngây ngẩn, thì ra Vương thượng có tính toán. Cùng phải, dù sao trong triều cũng không ít vị đại thần phản đối chiến tranh. Vốn có một điểm hần không hiểu rõ, độc này đối với Vương thượng chỉ là chuyện nhỏ, cùng lắm lần này chỉ khiến trên mặt xuất hiện những vết hồng hồng nhưng không có gì đáng ngại, thế thì vì sao Vương thượng lại muốn thái y nói dối? Sau khi nghe được lời của Vương thượng, Hoa Khải mới hiểu được dụng ý của ngài.

Nghe các đại thần ngoài điện người một câu ta một câu, Thiên vương cầm lấy tấm khăn cảm Thủy Văn dùng lau nước trên mặt hần, nghĩ lại tình huống khi ấy, nhìn không được hừ lạnh nói: “Đúng là người của Thuần Vũ nữ vương, quả không thể coi thường!” Nhớ lại diện mạo của Thủy Văn, đôi mắt sừng sốt, nhìn không ra là người có tâm cơ, nhưng sự thực là hần đã trúng độc, chứng cứ lại ở ngay trong tay. Tuy độc này không là gì với hần, nhưng việc này không thể coi như chuyện nhỏ hóa không, dù sao bản thân hần cũng là người có dã tâm, huống chi nàng ta lại là người của Thuần Vũ nữ vương, chuyện này coi như ông trời giúp hần, hần nào thể phụ lòng!!

“Ài.” Đứng ngoài cổng cung Đông Tư quốc, Thủy Văn tròn tròn mắt, “Ta đúng là quá ngây thơ rồi!” Ngẩng đầu nhìn bức tường thành cao ngất, Thủy Văn mới ngộ ra hiện tại ở Đông Tư quốc nàng chỉ là một người dân nhỏ bé, hoàng cung này sao có thể tùy ý bước vào đây! “Không được, nhất định phải nghĩ cách vào trong, bằng không sao lấy được ‘thiên vi tử’ cứu người chứ.” Nói xong, Thủy Văn chỉnh trang y phục, lấy lại lòng tin rồi xoay người đi tìm cách giải quyết.

Nơi tìm hiểu tin tức tốt nhất nếu không phải từ quán thì chính là trà lâu, thế nên một cách vô cùng tự nhiên, bóng dáng Thủy Văn đã xuất hiện trong góc trà lâu An Duyệt – nơi buôn bán phát đạt nhất nước Đông Tư – lặng lẽ nghe mọi người bàn luận.

“Ài, các vị đã nghe tin gì chưa? Đại vương của chúng ta trúng độc!” Trong quán trà, cách chỗ Thủy Văn ngồi không xa có ba người ngồi uống trà, trong đó có một nam nhân mặc áo choàng màu xanh thẫm khẽ thì thầm với hai nam tử bên cạnh.

“Cái gì? Sao có thể chứ. Chẳng phải đại vương chúng ta mới trở về từ Nguyên Trung quốc sao, làm sao lại trúng độc?” Tin tức vừa nghe được khiến hai người kia vô cùng khiếp sợ, Vương thượng bọn họ sùng bái nhất sao có thể trúng độc?

“Phải, phải đó, chẳng phải đại vương bách độc bất xâm sao? Sao lại xảy ra chuyện này?”

“Ài, chính là chuyện đi đến Nguyên Trung lần này đã hại Vương thượng đấy. Nghe nói đến giờ Vương thượng vẫn chưa thể xuống giường!” Nam tử nọ than thở.

“Cái gì? Nước Nguyên Trung này cũng quá kiêu ngạo, dám to gan hạ thủ, bọn họ coi Đông Tư chúng ta là mề bệnh sao? Hừ.” Một người trong số ba người nọ sau khi nghe xong liền lớn tiếng bình luận, trong lòng bọn họ, Thiên vương không khác gì thần thánh, sao có thể dung thứ chuyện một đám nữ tử tùy ý khi dễ ngài.

“Phải, đám đàn bà chết tiệt đó đúng là không coi chúng ta ra gì.” Một nam tử vỗ bàn đứng dậy.

“Cái gì mà lại ăn nói khó nghe như thế chứ! Đại vương của các người trúng độc liên quang gì đến chúng ta nhỉ, nói không chừng là hấn ta ăn bậy bạ thì có!” Thủy Văn ngồi trong góc vừa uống trà vừa nghe ba người kia bàn luận như vậy liền nhủ thầm trong lòng. Bởi vì nàng không có can đảm thẳng mặt đối chất, nam nhân rất ôn ào nên nàng đành ngồi một bên thầm oán trách...

“Không đúng nha, chẳng phải Đông Tư quốc có ‘thiên tử vi sao? Nếu Thiên vương trúng độc thì không có lý gì đến giờ vẫn không xuống giường nổi chứ?” Thủy Văn nghe vậy liền cảm thấy không đúng, lẽ nào thông tin của nữ vương có sai sót, không lẽ thực sự chỉ là đồn thổi thôi sao? “Xem ra phải tồn công hỏi thăm một chút.” Nhìn ba nam tử phía trước, Thủy Văn thầm nghĩ nếu có Giám Oanh ở đây thì tốt rồi, Giám Oanh tay cầm trường kiếm nhất định không ngại gì ba tên xú nam nhân dư hơi nói nhảm kia.

“Gia, là cô ta!” Có hai người ngồi lánh một góc trong quán trà, lặng lẽ quan sát một màn sinh động.

Theo tầm mắt Hoa Khai, Thiên vương phát hiện ra “hung thủ” hạ độc mình, bộ dáng nàng ta tức giận mà không dám nói, chỉ ngồi ở một góc trà lâu, cúi đầu thấp, chân mày nhíu chặt, cái miệng anh đào nhỏ nhắn đóng mở liên hồi như niệm kinh, hẳn là trong lòng đang rất bất mãn với ba kẻ kia.

“Hoa Khai, thăm dò xem cô ta đến đây với mục đích gì.” Thiên vương không thu hồi tầm mắt mà nói với Hoa Khai, hẳn cũng muốn xem xem nữ tử bên cạnh Thuần Vũ nữ vương tùy hứng cỡ nào, tâm cơ cỡ nào.

“Dạ, gia! Ách...” Hoa Khai gật đầu nói, còn chưa kịp ngẩng lên đã cảm nhận được một luồng gió thổi qua, bóng dáng Thiên vương phía đối diện đã biến mất, chỉ còn lại một chén trà nóng hổi... Hoa Khai khẽ ngoảnh đầu lại, lướt qua ba người nọ vẫn như trước uống trà đàm đạo, bàn đối diện cũng chỉ còn lại một chén trà tỏa từng làn hơi nóng...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Gió nhẹ lướt qua khuôn mặt, ngắm thanh sơn lục thủy cho đã mắt, Đông Tư quốc này quả là nơi phong cảnh hữu tình, chỉ có điều ngay lúc này đây mỹ cảnh ven hồ bị một tiếng hét như heo bị chọc tiết lấn át...

“Buông ra, buông ra. Có ai không, cứu mạng, cứu mạng!” Thủy Văn liều mạng giãy dụa, miệng không ngừng gào thét. Tuy nhìn không rõ dung mạo đối phương, nhưng tự nàng hiểu được đây không phải chuyện gì tốt lành.

“Ta cho ngươi biết, nếu ngươi không thả ta xuống, ta sẽ... Ai ô!” Thủy Văn còn chưa nói hết thì bàn tọa đã thân mật tiếp xúc với đất mẹ, hai chữ “đau nhức” trong nháy mắt đã truyền lên tới óc. Xoa xoa cái mông đau, Thủy Văn ngẩng đầu định lên giọng quở trách kẻ gây họa.

“Đau? Cô mà cũng biết đau sao?” Xoay lưng về phía “hung thủ” tên Thủy Văn, nhớ đến chuyện tình ở Nguyên Trung quốc, còn có đám hồng ban trên mặt nay vẫn chưa tan, Đông Phương Thiên cất tiếng, giọng nói hần lạnh như băng.

“Ta, ài, ta là người nha, sao lại không biết đau chứ. Bằng không ngươi cũng thử ngẫm xem, chỉ biết nói cho hay.” Nghe đến đây, Thủy Văn tức giận cãi lại, người này rốt cuộc làm sao vậy, bọn họ vốn chẳng quen biết sao lại tìm nàng gây sự chứ. “Hơn nữa ngươi là ai vậy nhỉ? Ta có đắc tội ngươi sao? Ngươi cũng đừng tưởng bở, ta nói cho ngươi biết, ta không dễ trêu đùa...” Thủy Văn xoa xoa cái mông của mình, chậm rãi đứng dậy oán thán nói.

“Ta là ai? À, xem ra cô đúng người quý nhân hay quên rồi!” Nghiêng đầu quay lại, Đông Phương Thiên cúi đầu sát vào mặt Thủy Văn, trong giọng nói mang theo khí thế như muốn giết người.

“Á!” Bị người ta đột ngột quay lại dí sát mặt vào, Thủy Văn vừa đứng dậy đã sợ hãi té ngã lần hai, nàng nhìn chăm chăm người trước mặt, ngay cả cái

mông đau nhức cũng quên mất, “Mỹ nam tử?” Thủy Văn buột miệng thốt ra ba chữ này.

“Nhớ ra ta là ai rồi sao?” Đông Phương Thiên đứng thẳng người nhìn Thủy Văn đang ngây ngốc.

“Người, sao người lại ở đây?” Thủy Văn rớt cuộc cũng hoàn hồn lại, nàng quan tâm hỏi han. Chẳng rõ vì sao lần này gặp lại tim nàng đập càng mạnh, khuôn mặt cũng ửng hồng.

“Cô nói xem.” Đông Phương Thiên nói, bỏ qua câu hỏi của Thủy Văn.

“Ta...” Thấy hồng ban trên mặt nam tử này còn chưa tan, Thủy Văn có chút áp úng. Phải, tự mình gây họa, đem gương mặt tuấn tú ngời ngời của nhân gia biến thành ô mai, hẳn sao có thể đơn giản tha thứ cho nàng chứ. “Chuyện này, thật có lỗi. Thực ra không phải ta cố ý đâu, chỉ là...” Thủy Văn khẩn trương giải thích cho sai sót của bản thân.

“Đù rồi, ta không muốn nghe nhiều như vậy. Cô chỉ cần nói cho ta biết vì sao cô đến Đông Tư quốc?” Đông Phương Thiên khoát tay, xoay người hỏi rõ Thủy Văn, hẳn không hiểu nổi vì sao người ta không thể trước sau như một. Người con gái đang đứng trước mặt đây rõ ràng là một cô nương đơn thuần, tại sao lại làm ra những chuyện như vậy.

“À, thực ra ta đến đây là vì huynh.” Thủy Văn khẽ nói, giọng nàng pha chút thất vọng.

“Ta?” Cô gái trước mặt quả thật không đơn giản, chẳng lẽ vì kế hoạch dồn ép hẳn vào chỗ chết trước đây không thành công nên nàng ta mới đuổi theo đến tận Đông Tư quốc nhằm thực hiện bước tiếp theo? Chẳng lẽ thật sự “lòng dạ đàn bà độc như rắn rết” đúng như lời sư phụ nói? Vừa nghe Thủy Văn lên tiếng, Đông Phương Thiên lập tức tự mình giải thích động cơ của nàng.

“Phải, bởi vì Đông Tư quốc có một bảo bối gọi là ‘thiên vi tử’, nghe nói có thể giải bách độc. Vì thế nên ta muốn...” Nhìn Đông Phương Thiên vẫn duy trì bộ mặt lạnh lùng như trước, Thủy Văn nghĩ tốt hơn là nên đề hẳn hiểu được ý của nàng bèn nói rõ mọi chuyện.

“Thiên vi tử? Cô là vì muốn lấy được ‘thiên vi tử’?” Nghe xong, Đông Phương Thiên như đã hiểu, hóa ra là vì để đạt được “thiên vi tử” trị bách bệnh.

“Ừm, nữ vương nói cho ta biết ‘thiên vi tử’ nằm trong tay Thiên vương của Đông Tư quốc, cho nên huynh cứ yên tâm, ta nhất định sẽ mượn được ‘thiên vi tử’, giải hết độc trong người huynh.” Thủy Văn như đang khuyên nam tử trước mặt, cũng giống như đang tự động viên tinh thần cho bản thân.

Nghe Thủy Văn nói vậy, Thiên vương có điểm nghi ngờ, lẽ nào đến lúc này nàng cũng không biết thân phận thật của hẳn, hoặc giả là đây là màn kịch nàng muốn diễn cho hẳn xem? Nữ vương? Hừ, xem ra lại là Thuần Vũ nữ vương kia xúi giục. Nhìn vẻ mặt áy náy của Thủy Văn, Đông Phương Thiên nín thở không nói gì, nàng rốt cuộc là người thế nào, điểm này như gọi lên chút hứng thú trong lòng Thiên vương.

“Cô dự định làm cách nào mượn được ‘thiên vi tử’ từ tay Thiên vương?” Đông Phương Thiên toét miệng cười nói, giống như đang bàn luận một chuyện rất buồn cười, hẳn muốn xem xem nha đầu này thật sự đơn thuần hay làm bộ ngây thơ.

“Chuyện này thì... ta vẫn chưa biết, bất quá... Cẩn thận!” Lúc Thủy Văn một bộ khổ sở nói bỗng nhiên nét mặt nàng chuyển thành vẻ hoảng sợ, lao về phía Đông Phương Thiên hét lên hai chữ “cẩn thận”.

Ý thức được rằng mình đang gặp nguy hiểm, Thiên vương xoay người lại đã thấy trước mặt có mũi tên lao thẳng đến, “Chết tiệt.” Hẳn biết muốn tránh cũng không còn kịp, chỉ còn cách giảm mức nguy hiểm xuống thấp nhất. Đông Phương Thiên vừa định nghiêng người thì sau lưng đã bị ai kia tác động vào, đánh mất cân bằng ngã về một phía. Đến khi Đông Phương Thiên đứng vững được thì đã thấy mũi tên kia bắn trúng ngực phải Thủy Văn khiến nàng ngã nhào trên đất.

“Này, huynh sao rồi?” Thấy Thủy Văn đau đớn khiến Đông Phương Thiên ngây ngẩn. Là nàng ta hứu hẳn sao? Là nữ tử nhu nhược này thay hẳn đỡ một mũi tên sao?

“Huynh không sao là tốt rồi!” Thủy Văn lo lắng nhìn Đông Phương Thiên, sau buông lại câu này rồi ngất đi, mất đi tri giác.

“Không việc gì là tốt rồi!” Đã bao lâu rồi hẳn chưa một lần nghe lại câu nói này, Đông Phương Thiên bỗng nhớ về ngày xưa thơ ấu, mỗi lần tỷ tỷ bảo vệ hẳn đều nói “Đệ không sao là tốt rồi”, thế những lần nào cũng đổi lại sự quở trách của phụ vương. Thấy Thủy Văn ngất đi, Đông Phương Thiên như được sống lại trong hồi ức, tỷ tỷ không bao giờ vị hẳn là người thừa kế vương vị mà lấy lòng, cũng không vì hẳn là người kế thừa vương vị mà yêu cầu hẳn phải cố gắng, phải phấn đấu, phải gánh vác... Tỷ tỷ đã mất mười năm rồi, vì sao nàng ta lại có thể khơi gợi lại những ký ức xưa cũ ấy trong lòng hẳn?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Giữa màn sương mịt mờ, Thủy Văn cảm thấy như có ngàn con trùng đang gặm nhấm tim nàng, vô cùng khó chịu...

“Ừm, đau quá...” Giữa đại điện trống lẽ, tiếng kêu khe khẽ của Thủy Văn nhỏ đến đáng thương, tiếng kêu trầm thấp hầu như không nghe được, nhưng vẫn có một bóng lưng cứng rắn khẽ run rẩy, lập tức bước về phía bên giường...

“Thái y, tình hình nàng thế nào?” Tầm mắt không rời đi, nhìn chăm chăm Thủy Văn không chút động tĩnh trên giường, đôi mày hấn nhú chặt, có chút đau nhứt nơi trái tim.

“Vương thượng, chuyện này...” Thái y cúi đầu phủ phục một bên ấp úng nói, “Độc trên người vị cô nương này rất kỳ quái, không phải loại bình thường cho nên...” Trên trán ông ta toát mồ hôi lạnh, không biết phải bẩm báo như thế nào cho phải.

“Thái y, ngươi biết những lời này không phải thứ ta muốn nghe!” Đông Phương Thiên lạnh lùng nói.

“Vương thượng...” Thái y toàn thân khẽ run, nói tiếp: “Cách giải độc, chính là... chính là Vương thượng...” Nói xong, thái y sợ hãi đến độ mồ hôi trên trán cũng không dám gợn vạt áo lau đi...

“Cái gì?” Nghe được lời của thái y, Đông Phương Thiên không khỏi sùng sốt, trong lòng thầm nghĩ: Xem ra người xuống tay hạ độc rất hận hấn, chỉ có điều dường như kẻ đó cũng không nắm rõ lai lịch thật sự của hấn.

Nhìn Thiên vương mặt lạnh như tiền, thái y mạo muội lên tiếng, “Vương thượng, cừu thần cho rằng...” Tuy đứng trước Vương thượng lạnh lùng cứng rắn, nhưng lời nên nói ông nhất định phải nói.

“Hò thái y, việc này không được tiết lộ nửa lời.” Đông Phương Thiên cắt lời Hò thái y, sau cùng hạ lệnh đuổi khách...

“Vương thượng... Cừu thần xin cáo lui.” Hò thái y lắc đầu, không còn cách nào khác ngoài tuân mệnh cáo lui, xem ra ông phải tìm mấy vị đại thần thương nghị chuyện này.

Đợi thái y rời bước, Đông Phương Thiên xoay người ngắm nhìn Thủy Văn trong đau khổ, bàn tay anh không tự chủ được khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lẩm bẩm nói: “Rốt cuộc là sức mạnh gì khiến nàng thay ta đỡ mũi tên này?” Thiên vương bắt đầu hoài nghi đánh giá của bản thân, có lẽ hấn đã sai lầm, nàng yếu đuối như vậy làm sao có thể...

“Đau quá, mau cứu con, mẹ, mau cứu con...” Thủy Văn nắm chặt lấy bàn tay lướt nhẹ trên mặt nàng, thốt khẽ ngân lên.

Nhìn bàn tay bị Thủy Văn nắm chặt, Đông Phương Thiên cảm thấy tất cả đều là lỗi của hấn...

Giữa đại điện an tĩnh, giống như tranh luận của các vị đại thần khi nãy chưa từng xảy ra. Thiên vương nghiêm nghị ngồi trên đại điện nhìn các đại thần bên dưới.

“Hoa Khai, truyền ý chỉ của bốn vương, sắc phong Thủy cô nương làm Vương hậu Đông Tư quốc.” Bầu không khí tĩnh mịch bị lời nói của Đông Phương Thiên phá tan.

“Vương thượng, xin người suy nghĩ lại.” Chúng đại thần đồng loạt quỳ xuống nói.

“Vương thượng, không thể như vậy được. Một hạ nhân tiện không thể ngồi vào vị trí Vương hậu Đông Tư quốc ta, hơn nữa Vương thượng còn phải dùng ‘thiên vi tử’ giải độc trên người cô ta, đây là việc trăm triệu lần không thể. Vương thượng!” Một vị phụ chính đại thần đứng ra trước mặt Thiên vương nói.

“Lâm đại nhân, quân vô hí ngôn.” Đông Phương Thiên lớn tiếng nói với Lâm An Tổ vừa bước lên, “Hơn nữa ‘thiên vi tử’ là vật riêng của bốn vương, bốn vương dùng lúc nào không đến lượt các vị đại nhân cho phép.” Giọng nói lạnh lùng một lần nữa vang lên, có phải gần đây những người này an nhàn quá mức nên không biết tính tình Đông Phương Thiên hấn, xem ra phải lấy lại thiên uy một chút.

“Hơn nữa ‘thiên vi tử’ này bốn vương đã dùng. Trên người Thủy cô nương đã có ‘thiên vi tử’, nàng còn không đủ tư cách trở thành Vương hậu của bốn vương sao? Hay là các vị muốn cãi lệnh tiên hoàng?” Đông Phương Thiên đứng dậy quan sát các quan viên, tiếp tục tung thêm một quả bom khác.

“Cái gì, Vương thượng, chuyện này, thế này thì...” Chúng đại thần vừa nghe được tin tức này đồng loạt khiếp sợ.

“Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy. Bãi triều.” Nói xong, Đông Phương Thiên chẳng buồn bận tâm đến suy nghĩ của các vị đại thần, ngênh ngang rời đi.

“Lâm đại nhân, việc này... Ngài nói nên làm sao đây?” Một vị phụ chính đại thần khác hỏi Lâm đại nhân bên cạnh.

“Ài, Tôn đại nhân, việc đã đến nước này, chúng ta không thể kháng lệnh tiên hoàng. Hơn nữa vị Thủy cô nương kia đã có máu của Vương thượng trong mình, chúng ta có nói gì cũng vô ích.” Lâm đại nhân bất đắc dĩ lắc đầu nói.

“À, vì sao tiên hoàng lại hạ ý chỉ như vậy chứ. Cừu thần ta thực nghĩ không ra.”

“Ài, đây cũng là ý trời, ai bảo máu của Vương thượng chúng ta là ‘thiên vi tử’ kháng bách độc chứ. Hết cách rồi.” Dường như Lâm đại nhân đã chấp

nhận sự thật, dù sao những chuyện này đều là ý trời.

“Ài!” Nghe vậy ai nấy đều thở dài, cũng chẳng còn cách nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Đứng bên giường, ngắm nhìn Thủy Văn vẫn còn hôn mê, trong lòng Thiên vương cảm nhận được cảm giác an ổn. Thấy trên mặt Thủy Văn đã không còn vẻ thống khổ, an tĩnh nằm như đứa trẻ mới sinh, Thiên vương bỗng nhớ lại khi hắn tự mình đưa “thiên vị tử” vào miệng Thủy Văn, khi ấy trong lòng hắn không chút do dự, khiến bản thân hắn cũng cảm thấy kì lạ. Vì sao bản thân cho rằng nàng ta là gian tế, rồi cũng chính bản thân mình cam nguyện cứu vớt nàng ta. Hơn nữa người hiện tại nằm trước mặt đây sẽ là vương hậu của Đông Phương Thiên hân, đây là chuyện kì diệu nhường nào! Chẳng lẽ đây thật là ý trời...

Vươn tay vuốt ve khuôn mặt của người đang mê man ngủ, trong lòng hắn như có tia lưu luyến...

“Vương thượng...” Trong phòng ngủ an tĩnh bỗng vang lên giọng nói trầm thấp của Hoa Khai.

“Đến thư phòng.” Giọng tay ngăn Hoa Khai lại, Đông Phương Thiên không muốn quấy rầy giấc mộng đẹp của Thủy Văn. Hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là tìm ra hung thủ, hắn không thể để nơi này xảy ra bất kì nguy hiểm gì...

Khom người đợi Thiên vương bước ra, Hoa Khai đứng ở cửa thoáng nhìn Thủy Văn đang nằm trên giường, sau mới xoay người theo chân Thiên vương...

“Vương thượng, chuyện này quả nhiên không ngoài dự liệu của người. Hung thủ chính là Mạnh Đô Lương – Mạnh đại nhân của phe chủ hòa.” Thấy Thiên vương đã an tọa, Hoa Khai mới kính cẩn nói.

“Hừ, lão hồ ly này, lão ta nghĩ rằng giết ta thì có thể giải quyết vấn đề sao?” Nghe xong lời Hoa Khai bẩm báo, Thiên vương khinh thường nói.

“Vương thượng, thần còn phát hiện việc này có liên quan đến Giản vương của Bắc Ninh quốc. Theo thần thấy Tồn vương của Tây Nguyên quốc cũng không tránh khỏi liên quan.” Hoa Khai tiếp tục bẩm báo tình hình điều tra.

“Xem ra lão hồ ly này không thể giữ lại. Dám vì lợi ích riêng mà cấu kết với người ngoài, lão ta nghĩ bản vương dễ chơi thế sao?!” Thiên vương nộ khí xung thiên, ý chí chiến đấu sục sôi, “Hoa Khai, xem ra bản vương đã dung túng bọn họ quá lâu rồi, cũng đến lúc cho bọn họ biết uy phong của bản vương.”

“Dạ.” Hoa Khai nghe vậy cũng thấy trong mình tràn đầy nhục khí chiến đấu, xem ra chính Hoa Khai cũng đã nhàn rồi quá lâu, cuối cùng cũng có cơ hội giãn gân luyện cốt.

“Vương thượng...” Giọng một tỷ nữ vang lên từ phía cửa điện.

“Vào đi.” Thấy có người đến, hai người lập tức ngừng chuyện đang bàn lại.

“Vương thượng, Vương hậu đã tỉnh. Thế nhưng... thế nhưng...” Tỷ nữ do dự không biết phải bẩm báo chuyện này thế nào.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Hoa Khai đứng một bên nhìn tỷ nữ ấp a ấp úng kia không nhìn được hỏi thẳng. Thân là tỷ nữ cũng nên biết Vương thượng không có tính nhẫn nại.

“Thế nhưng Vương hậu rất muốn gặp Vương thượng, nô tỳ thế nào cũng không ngăn được...” Cuối cùng tỷ nữ ấp úng kia cũng nói ra sự tình.

“Đề bản vương đi gặp Vương Hậu.” Vừa nghe xong lời của tỷ nữ nọ, Thiên vương đứng bật dậy, đi thẳng ra ngoài.

“Dạ.” Tỷ nữ cũng đứng lên chạy theo Vương thượng, trong lòng thầm thở phào vì trút được nỗi lo.

“Ta muốn gặp Thiên vương của các ngươi, mau dẫn ta đi gặp!” Trong mái hiên, Thủy Văn náo loạn như con ruồi không đầu, gặp ai cũng níu lấy hỏi thăm.

“Vương hậu vạn phúc.” Nhìn thấy Thủy Văn, mọi người cũng không quên hành lễ.

“Ta không phải vương hậu gì gì, ngươi chỉ cần nói cho ta biết Thiên vương ở đâu là được rồi.” Nhìn mọi người đồng loạt khom lưng, Thủy Văn liền nổi đóa, thế nhưng nàng có dùng cách nào cũng không thể khiến bọn họ mở miệng.

“Xem ra Vương hậu mà bản vương chọn thật không khiến bản vương thất vọng nhỉ.” Ngắm Thủy Văn nổi giận với đám tỷ nữ nô tài đang run rẩy kia, hắn

nhìn không được trêu chọc nói.

“Ai muốn làm Vương hậu của ngươi chứ, ta chỉ muốn tìm... Huynh – huynh...” Thủy Văn vừa xoay người đã thấy người mình muốn gặp, nhất thời không biết nên nói điều gì...

“Vết thương hết đau rồi sao?” Nhắc chân bước đến bên cạnh Thủy Văn, Đông Phương Thiên không còn lạnh lùng như trước mà rất dịu dàng, còn vươn tay ôm lấy hai bên vai Thủy Văn.

“Hả?” Nhất thời không thích ứng kịp với sự dịu dàng này của Đông Phương Thiên, Thủy Văn ngây ngẩn cả người, ngày ngốc nhìn Đông Phương Thiên cứ thế ôm lấy mình.

“Huynh, huynh không sao chứ? Có phải tại độc kia làm hư đầu của huynh rồi không vậy?” Thủy Văn vừa nói vừa vươn tay đặt lên trán Thiên vương.
“Ừ, không có sao hết mà. Thế nhưng huynh...”

“Vương thượng, ngộ thiện đã chuẩn bị xong, thuốc sắc cho Vương hậu mà thái y dặn dò cũng đã hoàn tất.” Từ phía sau, một ả tỳ nữ bẩm báo với Vương thượng và Vương hậu. Dường như hiện tại Vương thượng không còn đáng sợ như trước, cho nên tỳ nữ nọ cũng thả lỏng không ít, xem ra nường nói quả không sai, bất kể nam nhân ngang tàn cỡ nào, khi gặp phải người con gái mình yêu thích cũng sẽ hóa ôn nhu.

“Ừ.” Thiên vương chỉ “ừ” một tiếng, rồi dẫn Thủy Văn đi về phía điện Phượng Từ dành cho vương hậu.

“Huynh... Huynh là Đông Phương Thiên sao?” Dường như phát hiện ra nhiều điều, Thủy Văn hậu tri hậu giác dừng bước nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Đông Phương Thiên chỉ khẽ gật đầu không nói gì thêm, sau tiếp tục ôm lấy Thủy Văn đi về phía Phượng Từ điện. Hắn cũng không thấy ác cảm với ba chữ “Đông Phương Thiên” thoát ra từ miệng nàng.

“Huynh thật sự là Đông Phương Thiên, chuyện này là thật sao?” Nhìn phản ứng của Đông Phương Thiên, Thủy Văn dường như không dám tin bèn hỏi lại lần nữa, “Huynh là Thiên vương à, thật sự là Thiên vương sao? Ta... ta...” Rốt cuộc cũng hiểu rõ tình cảnh hiện tại, Thủy Văn không biết phải làm gì.

Bỗng nhiên biết được thân phận thật của Đông Phương Thiên, Thủy Văn lập tức quỳ sụp xuống trước mặt hắn, “Thiên vương, xin ngài tha thứ cho hành vi mạo phạm trước đây của tiểu nữ. Ta... à không phải, tiểu nữ có mắt như mù.” Nói đến đây, trong lòng Thủy Văn đã sớm đem Hi Lê rửa xả trăm lần, vì sao lúc đó không ngăn nàng ta lại chứ, hiện tại thành ra như vậy... Làm sao mới được đây? Vốn nghe danh Thiên vương của Đông Tư quốc là người lạnh lùng, cứng rắn lại còn độc ác, trước nàng đối xử với hắn như vậy, nếu hắn... Nghĩ tới nghĩ lui thật khiến Thủy Văn đau đầu nhá, làm sao đây, biết phải làm sao đây?

“Ha ha.” Ngắm một loạt động tác của Thủy Văn, còn có những lời nàng nói liên hồi không dứt, Đông Phương Thiên cũng không có thái độ gì, chỉ lui về phía sau lớn tiếng cười ha ha. Sau bèn cúi người ngang tầm với Thủy Văn, nhìn vào mắt nàng, vươn tay từ từ nâng lấy cằm của nàng hướng lên, “Hoa Khái, xem ra Vương hậu của bốn vương vẫn chưa rõ tình hình hiện tại, ha ha.” Hai mắt hắn nhìn thẳng vào Thủy Văn, nhưng lời nói lại dành cho Hoa Khái đứng cách đó không xa.

“Vương hậu vạn phúc kim an.” Nghe thấy lời của Thiên vương mang hàm ý trêu đùa, Hoa Khái bèn cúi người quỳ xuống tham kiến Vương hậu của bọn họ.

“Hả?” Thấy Hoa Khái đích thân hành lễ, Thủy Văn vừa như hiểu ra, lại vừa như ngây ngô nghi hoặc.

“Được rồi, Vương hậu của Đông Tư quốc ta, Vương hậu của Đông Phương Thiên ta, hiện tại có thể dùng bữa được chưa?” Đỡ Thủy Văn đứng dậy, Đông Phương Thiên tiếp tục bông đùa nói.

“À, được.” Nhìn vị Thiên vương trước mặt, Thủy Văn không tìm được lời nào để hình dung, hóa ra mỹ nam tử nàng nhất kiến chung tình chính là Thiên vương uy danh hiển hách. Hơn nữa.. hơn nữa mộng đẹp của bản thân còn thành sự thật, ông trời ơi, không phải con đang nằm mơ chứ? Nàng nhớ rõ là nàng thay hắn đỡ một mũi tên, chuyện sau đó ra sao thì không còn biết gì cả, vì có gì vừa tỉnh lại đã biến thành vương hậu cũng quá mơ hồ. Thế này đây là mộng đẹp hay là ác mộng? Thủy Văn không khỏi suy nghĩ.

Thấy Thủy Văn rơi vào trầm tư, khóe miệng Thiên vương không khỏi giương lên, hắn bỗng thấy quyết định của mình quả không ai. Một cô gái như vậy, giữ lại bên người âu cũng là một điều tốt, cuộc sống sau này của hắn cũng không còn tĩnh mịch như trước.

“Vương thượng, chuyện ám sát lần trước có chuyển biến.” Giọng Hoa Khái vang lên giữa thư phòng an tĩnh, Thiên vương đang cúi đầu xem tấu chương bèn thả bản tấu trên tay xuống, ý bảo Hoa Khái tiếp tục. Hắn cũng biết lão hồ ly này tuyệt đối không từ bỏ ý định, hắn kiên quyết ra mặt phản đối chiến tranh, thế nhưng đằng sau lại mong chờ thừa dịp chiến loạn mà thu gom tiền tài, gây tổn thất cho quốc gia.

“Gần đây nhất Mạnh Đô Lương không ít lần họp mặt các đại thần phái chủ hòa, còn lén lút thư từ qua lại với Giản vương. Thần suy đoán rằng chuyện ám sát lần trước không thành, nên sắp tới ông ta còn có những kế hoạch khác. Vương thượng, người nhất định phải cẩn thận!” Hoa Khai nói tiếp.

“Hừ, kẻ tiểu nhân ngang ngược mà cho mình có thể thành đại sự sao? Hoa Khai, truyền ý chỉ của trẫm, tiết Dân Nghi cuối tháng bốn vương và Vương hậu sẽ đích thân tham dự!” Nghe xong, Thiên vương chẳng mảy may suy nghĩ đã hạ quyết định muốn tham gia tiết Dân Nghi của dân chúng. Ngày lễ này tồn tại đã lâu, nhưng trước nay Vương thượng chưa từng đích thân tham dự. Lần này Thiên vương ngự giá chắc chắn sẽ phản kích, Thiên vương vốn kiêu ngạo, trước nay không nhìn bất kì ai, ai phạm hấn hấn sẽ trả gấp bội.

“Rõ!” Nghe Thiên vương căn dặn, Hoa Khai ngẩng cao đầu, giọng đanh thép hồi đáp. Xem ra lần này số kiếp Mạnh Đô Lương đã định.

Mới đây thôi Thủy Văn đã ở Đông Tư quốc được một thời gian. Làm Vương hậu lâu như vậy rồi nhưng nàng vẫn chưa dám tin mình thực sự đã gả cho mỹ nam tử hằng ái mộ.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Ai nha, đầu óc thật tệ quá.” Ngồi bên cạnh bàn đá trong hoa viên, Thủy Văn không dưới một lần tự hỏi mình rốt cuộc đã trở thành Vương hậu của Đông Phương Thiên như thế nào, thái độ của hân đối với nàng như vậy là sao? Mặc dù là vương hậu của hân, thế nhưng đến nay hân cũng chưa từng ngủ lại điện Phượng Từ của nàng, khiến nàng dường như biến thành kẻ xấu “đứng nhà xí không tránh khỏi phân” vậy. Dĩ nhiên địa vị vương hậu này so với nhà xí thom tho hơn nhiều...

“Ài...” Hết tay trái đến tay phải, hai tay thay phiên sờ lấy cằm của nàng, thế nhưng vẫn nghĩ không ra nguyên do.

“Khụ khụ...” Thấy Thủy Văn chỉ lo than thở, Đông Phương Thiên làm bộ ho vài tiếng nhằm thu hút sự chú ý của nàng.

“Làm sao vậy?” Không thấy người đâu, Thủy Văn vẫn duy trì tư thế như trước, vô khí vô lực nói. Hóa ra nàng chưa nghe ra được người đến là ai.

“Này, ở đây than thở chuyện gì vậy?” Chẳng thèm để ý đến thái độ của Thủy Văn, Đông Phương Thiên ghé sát vào mặt nàng. Động tác rất tự nhiên, bản thân hân cũng không nghĩ rằng mình ở trước mặt nàng lại phóng túng như vậy.

“A...” Bỗng có khuôn mặt ai áp sát, khiến Thủy Văn đang trầm tư vô cùng hoảng sợ, toàn thân nghiêng về một phía, suýt chút ngã khỏi ghế đá.

“Cẩn thận chứ!” Thiên vương vươn tay ôm Thủy Văn sắp ngã kia kéo lại. Vì quá sợ hãi, Thủy Văn theo bản năng ôm chặt lấy cổ người kia...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Ui...” Mặt đối mặt, ánh mắt giao nhau khiến hai người đều ngây ngẩn. Nào ai ngờ được lại xảy ra tình huống này nha! Trong khoảnh khắc, Thủy Văn ngốc nghếch ôm lấy Thiên vương, còn vị Thiên vương vốn luôn tỉnh táo biết tự kiểm chế kia cũng đã quên mất hai tay mình đang đặt trên eo nhỏ của Thủy Văn. Cứ thế, thời gian dường như ngừng trôi.

“Nàng... không sao chứ?” Một lúc lâu sau, khi đã bình tĩnh lại rồi Đông Phương Thiên mới hỏi Thủy Văn.

“Hả? Không có sao hết đó.” Thủy Văn đáp lời, có phần sững sốt.

“... Vậy có thể buông tay được rồi chứ?!” Khóe miệng Đông Phương Thiên hơi nhếch lên.

“Hơ.. Ta...” Thủy Văn vẫn ngỡ ngàng không biết bản thân đang làm gì, ôi chao, càng nhìn gần càng thấy Đông Phương Thiên đẹp mê người, Thủy Văn hoàn toàn đắm chìm trong ánh mắt thâm thúy của Đông Phương Thiên. “A...” Giằng co một hồi Thủy Văn mới hiểu được những lời Đông Phương Thiên vừa nói, nàng lúng túng thu lại cánh tay đang ôm lấy Đông Phương Thiên.

“Chuyện này, ta... Um?” Thủy Văn có phần ngượng ngùng, nàng còn chưa kịp rút tay về đã gặp phải tình huống bất ngờ đến choáng váng. Bởi ngay thời khắc này, Thủy Văn đang trọn tròn mắt nhìn Đông Phương Thiên đang hôn mình!

“Được rồi, chúng ta phải đi thôi...” Một lúc sau, ngay khi Thủy Văn còn đang hỗn loạn trong nụ hôn ấy thì giọng Đông Phương Thiên đã vang lên.

“A?” Thủy Văn vẫn như trước ngây ngẩn cả người, rốt cuộc là tình huống gì đây...

“Cuối tháng này là đến tiết Dân Nghi, để cho con dân của bốn vương chiêm ngưỡng phong thái của Vương hậu, về bề ngoài không thể sơ sài.” Đông Phương Thiên chép miệng nói, xem ra tâm tình hân vô cùng tốt.

“Tiết Dân Nghi?” Thủy Văn đến Đông Tư quốc chưa lâu cho nên không biết lai lịch của Dân Nghi tiết.

“Đi thôi, từ từ sẽ kể cho nàng nghe...” Vắm tay Thủy Văn kéo đi, Đông Phương Thiên vừa thao thao bất tuyệt về nguồn gốc của tiết Dân Nghi, “Nói đến lai lịch của ngày lễ này thì không thể không nhắc đến Vương thượng đời thứ nhất của nước Đông Tư ta. Nam ấy, Cao tổ đế Thụy vương cùng các thân tín của ông đến nơi hoang dã này, gầy dựng đất nước...” Đông Phương Thiên chậm rãi kể lại, từ nhỏ đến lớn hẳn chưa từng kể qua chuyện này cho bất kì ai, “Nhân dân cảm tạ ơn đức của trời xanh, cảm tạ lòng yêu dân của Cao tổ đế, cảm tạ sự giúp đỡ của bằng hữu nơi quê nhà cho nên mỗi năm đều tổ chức tiết Dân Nghi, để biểu lộ tình cảm trong lòng...”

“Chà, thì ra là vậy.” Nghe Thiên vương kể xong, Thủy Văn mới hiểu ra trước đây Đông Tư quốc là nơi hoang vu, nhưng xem ra hiện tại đã đình đài san sát, trên đường phố thì náo nhiệt, đông đúc... Ai mộ dành cho Đông Phương Thiên càng khắc sâu trong lòng nàng...

“Tham kiến Vương thượng, tham kiến Vương hậu.” Bất tri bất giác Đông Phương Thiên đã đưa Thủy Văn đến điện Phụng Tử.

“Oa!” Nhìn khắp phòng toàn là đồ trang sức, còn có gấm vóc tơ lụa khiến Thủy Văn không khỏi thốt lên, “Chà, đẹp quá!” Bỏ mặc Đông Phương Thiên lại phía sau, nàng lập tức chạy về phía châu bảo tơ lụa lấp lánh ánh kim kia, đồ của Chiết Tây đúng là mơ ước trong lòng các cô gái nhà...

“Hừm, thích không?” Thấy Thủy Văn vui vẻ, Thiên vương bước đến hỏi, nàng bèn gật đầu, “Ha ha, lại đây, ta giúp nàng chọn.” Hẳn dịu dàng chọn lựa từng món quý hiếm ướp lên người Thủy Văn, quan tâm nói, “Ừm, màu đỏ này quá tươi, không hợp với nàng. Màu lam này già quá, cũng không được. Tím, quá diêm dúa lẳng lơ, càng không được. Vàng thì thế nào?” Đông Phương Thiên liên tục “bình phẩm” những món đồ đẹp để trong tay Thủy Văn khiến nét mặt nàng ngày càng xấu.

“Cái gì chứ? Không ngờ ngài lại hiểu biết đến thế nha. Hừ!” Thủy Văn không nhịn được nữa, nàng thẳng thừng bỏ lại mấy món đồ cho Thiên vương rồi bỏ đi, trong miệng không ngừng lầm bầm rồi đi về phía bộ y phục hoàng sắc. Hừ, mặc kệ hẳn ta có nói không hợp nàng quyết định sẽ mặc màu vàng, Thủy Văn bĩu môi nói, “Ta muốn mặc bộ này dự tiết Dân Nghi.”

“À, xem ra Vương hậu bồn vương yêu thương đúng là có thần giao cách cảm với bồn vương nhỉ!” Ngắm Thủy Văn bĩu môi, Thiên vương vừa cười vừa nói. Vốn dĩ hẳn định chọn bộ y phục hoàng sắc này, màu vàng rất bắt mắt, có vậy khi dự Dân Nghi tiết đông đúc hẳn mới có thể bảo vệ nàng toàn vẹn. Chuyện này đương nhiên hẳn không định để Thủy Văn biết. Hơn nữa thật lòng mà nói, màu da của nàng rất hợp với màu vàng, thêm vào đó hoàng sắc vừa uy nghiêm lại vừa cao quý...

“Chán ghét...” Thủy Văn không tự chủ được lộ ra nét mặt thường thấy của nữ nhân, ngắm nhìn Đông Phương Thiên mà trong lòng khê động.

“Được rồi, chúng ta xem những thứ khác đi.” Hẳn bước đến ôm lấy Thủy Văn, tiếp tục chiêm ngưỡng những món châu bảo khác...

Hai người bên nhau rất tự nhiên, đắm tỳ nữ đứng hầu nhìn không được nhỏ giọng cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tiết Dân Nghi long trọng cuối cùng cũng đến, ngày lễ vạn chúng mong đợi cuối cùng cũng bắt đầu, không một ai trong Đông Tư quốc là không muốn tận mắt chiêm ngưỡng dung mạo của Hoàng hậu nước Đông Tư bọn họ.

Phố xá phồn hoa náo nhiệt, đoàn người đông đúc như trẩy hội, không thể phủ nhận đây là một quốc gia quốc thái dân an, quân chủ nơi đây anh minh nhường nào.

“Chà, đúng là náo nhiệt thật! Rất đông người dự lễ nha, xem ra có thể sánh với nước Nguyên Trung chúng ta.” Giữa đám yến oanh náo nhiệt là một cô gái xa lạ, không sai, người này chính là một trong bốn nha hoàn được Nữ vương nước Nguyên Trung – Thuần vũ nữ vương sủng ái, cũng chính là Vương hậu của Vương thượng đương triều Đông Tư quốc.

“Này này, xem ra ngài cũng rất biết cách trị nước.” Vừa dạo bước ngắm nghía xung quanh, Thủy Văn vừa xoay người nói chuyện với nam tử sau lưng.

“Ồ kia, nàng cứ thể dùng tiếng ‘này’ mà gọi bồn vương sao, đúng là thú vị.” Nghe Thủy Văn nói vậy, Thiên vương lập tức nở nụ cười. Thật lòng mà nói, dưới quyền mình trị vì có thể khiến cuộc sống bách tính Đông Tư quốc ấm no, trong lòng Đông Phương Thiên không khỏi tự hào.

“Xì.” Trông về mặt đắc ý của Đông Phương Thiên, Thủy Văn khê hừ một tiếng rồi tiếp tục tham quan đó đây.

“Ha ha, xem ra nàng cũng phải thừa nhận bồn vương có thể sánh bằng, thậm chí mạnh hơn nữ vương thần thánh của nàng rồi nhỉ!”

“Ngài bớt cao ngạo đi. Ngài đó, không thể nào sánh được với nữ vương của bọn ta đâu. Tuy nữ vương luôn thích đùa dai, nhưng ta biết, ta luôn biết trong lòng nữ vương ta luôn nắm giữ một vị trí, hơn nữa còn là vị trí quan trọng đấy!” Càng nói, Thủy Văn càng rơi vào hồi tưởng, lúc này nàng mới hiểu hóa ra nàng thương nhớ Thuần Vũ nữ vương đến vậy, thương nhớ các tỷ muội ở Nguyên Trung quốc đến vậy.

Thấy Thủy Văn nàng rơi vào hồi tưởng, lại nghe nàng hết lời khen ngợi Thuần Vũ nữ vương tài giỏi ra sao, trong lòng hẳn có hơi khó chịu, tựa như bị kẻ

khắc dùng kim ghim vào lòng, “Nếu trong lòng ta chỉ có duy nhất một mình nàng, thì trong lòng nàng địa vị ta có hơn được Thuần Vũ nữ vương?” Giọng hắn không khác gì tiểu hài đang giận dỗi, Đông Phương Thiên trước nay vốn kiêu ngạo lại thốt ra những lời ngay đến bản thân hắn cũng bị bất ngờ.

“Cái gì?” Thủy Văn đang chìm đắm trong suy nghĩ nào có nghe thấy lời Đông Phương Thiên nói, nàng còn bị xâu hồ lô đường bầy bán phía trước hấp dẫn.

“Khụ, không có gì.” Nhìn Thủy Văn nàng ngây ngốc, Đông Phương Thiên ho khan một tiếng lấy lại tinh thần rồi rào bước về phía trước.

“Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn Đông Phương Thiên đi xa, Thủy Văn gào lên sau lưng hắn, “Sao hôm nay anh ta lại kỳ quái thế nhỉ, thật không hiểu nổi.”

Đúng vậy, đúng là không hiểu nổi, Đông Phương Thiên thực sự không hiểu nổi cảm giác hắn dành cho tiểu nha đầu được Thuần Vũ nữ vương dạy dỗ kia. Có phải hôm nay hắn đã trúng tà rồi không, xem ra tính toán trước nay của hắn đều sai lầm cả rồi. . .

“Tôi nay không được chạy lung tung, biết không?” Dáng người cao ngất của Đông Phương Thiên đứng cách chỗ Thủy Văn trong điểm không xa, xem bọn nha hoàn thay nàng vắn tóc, thoa son, hắn không tự chủ được bước đến cầm lấy đồ vẽ lông mày trên bàn. Đám nha hoàn thấy Thiên vương đến bên lui cả ra phía sau, mặt trời chiều bóng ngả về Tây, một màn đẹp mắt cứ thế phô diễn.

Thủy Văn khẽ ngẩng đầu, ánh tà dương hắt lên y phục trên người Đông Phương Thiên, trong lòng nàng thầm hâm mộ, đúng là nam tử anh tuấn nha. . .

“Nước miếng chảy kìa.” Thủy Văn đang chìm trong si mê chợt nghe thấy câu nói kia, nàng theo bản năng đưa tay lên sờ cằm.

“Đừng động dậy, hoa sẽ vẽ không đẹp.” Đông Phương Thiên nắm lấy tay Thủy Văn, vừa cười ha hả vừa nói.

Lúc này Thủy Văn mới ngộ ra, hóa ra nàng bị Đông Phương Thiên lừa gạt.

“Ngài, đáng ghét.” Thủy Văn hờn dỗi nói, nàng đứng dậy muốn rút tay về, Đông Phương Thiên nào chịu buông ra, hắn dùng sức kéo cả người Thủy Văn về phía mình.

“Ach. . .” Thủy Văn sững sốt, nàng không nghĩ tới kết cục này, Đông Phương Thiên vui vẻ ôm lấy nàng, có loại cảm giác đặc ý vì ôm được mỹ nhân.

“Ngài. . . Buông!” Thủy Văn có phần ngượng ngùng, giãy dụa liên hồi.

“Vương hậu của ta nhiệt tình như vậy, bốn vương sao có thể không tiếp nhận nhỉ? Phải không? Ha ha.” Đông Phương Thiên xuân phong đắc ý nhìn Thủy Văn, buông lời trêu ghẹo nàng.

“Ngài. . .”

“Thủy Văn.” Đông Phương Thiên dịu dàng gọi tên Thủy Văn đang tựa vào người mình, khiến Thủy Văn định nói điều gì nhưng lại không dám. Đây là lần đầu tiên Đông Phương Thiên gọi tên nàng, vì sao Thủy Văn nàng lại cảm thấy giọng nói của hắn ta mê người đến vậy. . .

“Hửm?” Thủy Văn đang nép mình trong lòng Đông Phương Thiên không tự chủ được đáp lại.

“Vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta có được không?” Bỗng chốc Đông Phương Thiên thốt ra câu nói này. Mặt trời chậm rãi xuống núi, Đông Phương Thiên không lên tiếng, Thủy Văn cũng chẳng nói gì. . .

“Vương thượng, đến giờ rồi. . .” Hoa Khai thấy ánh dương dần khuất sau rừng núi, lại thấy tình cảnh hai người nọ trong điện, thời gian không thể chờ được nữa nên đành lên tiếng sát phong cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Nhìn đoàn người náo náo nhiệt nhiệt, Thủy Văn bỗng thấy e sợ, dù khi còn ở nước Nguyên Trung nàng cũng đã từng sống như thế. Nhưng khi ấy trước mặt nàng có Thuần Vũ nữ vương ai nấy đều kinh sợ, phía sau có Giám Oanh võ nghệ cao cường, trái có Hi Lê y thuật siêu quần, phải có Sở Kha đoàn trang hiện thực, đầu nàng không được điểm nào thì chi vậy thôi cũng đủ khiến người người kinh sợ. . . Thế nhưng hiện tại, nàng một mình lẻ loi nơi xứ lạ, cảm giác tứ cố vô thân này thật đáng sợ, bỗng nhiên nàng rất muốn quay về Nguyên Trung quốc. . .

“Đừng sợ, đã có ta ở đây.” Giọng nói của Đông Phương Thiên nhẹ nhàng vang lên bên tai Thủy Văn, bàn tay nhỏ bé bị một bàn tay to lớn áp áp bao phủ.

Ngẩng đầu nhìn nam nhân gần trong gang tấc, cảm thụ sự dịu dàng của hắn, cảm giác sợ hãi trong lòng nàng liền tan biến, “Vâng.” Nàng gật đầu, nở nụ

cười ngọt ngào với Thiên vương, “Đi thôi.” Nói xong, Thủy Văn lập tức tiến về phía trước với tư thế oai hùng hiên ngang khiến Thiên vương mím môi cười.

Bước về phía đài cao, Thiên vương vừa xuất hiện con dân bên dưới ai nấy đều lộ vẻ vui mừng, cảm giác tự hào lần thứ hai dâng đầy trong lòng.

“Ngài hẳn là thấy tự hào lắm nhỉ? Ha ha, ta cũng thấy tự hào về ngài.” Ngắm nhìn quang cảnh tráng lệ, Thủy Văn đã không còn sợ hãi, lúc này trong lòng nàng chỉ còn đầy cảm giác tự hào.

“Vậy sao?” Quay đầu ngắm vẻ mặt hạnh phúc của Thủy Văn, Thiên vương bỗng có suy nghĩ nếu vĩnh viễn như vậy thì tốt biết mấy.

“Vương thượng.” Đang đắm chìm trong mộng đẹp, Thiên vương bỗng nghe thấy giọng Hoa Khai vang lên, hẳn là có động tĩnh từ đối phương. Sắc mặt hắn trở nên âm trầm, xem ra lần này không ngoài dự tính của hắn, lão tặc Mạnh Đô Lương không nên được tức giận, xem ra Giản vương và Tôn vương đã hứa hẹn với ông ta không ít mới có thể khiến lão già kia mạo hiểm đến thế. Hắn quắc mắt nhìn Hoa Khai một cái, sau sắc mặt lại trở về vẻ tươi cười ban nãy, chỉ là lần này niềm vui không còn trong đáy mắt.

Thủy Văn đang ngập tràn tự hào chẳng hề hay biết rằng chỉ một lát nữa thôi, một con lốc sẽ ập đến.

Phó xá giảng đèn kết hoa, không cần phải nói hiện tại nào nhiệt nhượng nào...

“Vụt” một tiếng, một mũi tên xẹt qua con đường nào nhiệt, hướng thẳng đến cô gái vận y sam hoàng sắc trên đài cao.

“Cẩn thận.” Thiên vương đã sớm phòng bị, bèn dang tay che chắn cho Thủy Văn. Mũi tên xẹt qua bên tai nàng cắm thẳng vào cột, Thủy Văn sửng sốt, khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi ngẩng đầu nhìn mũi tên cắm trên cây cột. Thủy Văn ngây ngốc nhìn Thiên vương đang ôm lấy mình, trong lòng tự hỏi rốt cuộc chuyện này là thế nào, thấy mọi người trên đường phố vẫn vô tư chẳng hay biết khiến nàng càng thêm bối rối...

Thiên vương ôm chặt lấy Thủy Văn, quay sang nhìn Hoa Khai, Hoa Khai lập tức hiểu ý ẩn thân xuống dưới đài, truy bắt hung thủ về quy án.

“Không có việc gì, đã có ta ở đây.” Thấy Thủy Văn vẫn không nhúc nhích, Thiên vương không biết phải dỗ nào thế nào cho phải, xem ra nơi này không thể ở lại nữa. Thiên vương bắt đầu hối hận vì cách làm này, hẳn hối hận đã để Thủy Văn vận một thân hoàng sắc, càng hối hận lúc trước hắn cố tình gây hiểu nhầm khiến mọi người cho rằng Đông Phương Thiên hẳn chung tình với Thủy Văn. Lẽ ra hắn không nên kéo Thủy Văn thiện lương kia vào chuyện này. “Thủy Văn, Thủy Văn.” Chẳng thấy nàng đáp lời, Thiên vương vội ôm lấy nàng, xoay người bước xuống đài hồi cung. Hắn dám chắc lão tặc Mạnh Đô Lương kia không thể nào thoát khỏi thiên la địa võng hắn giăng sẵn...

Trong điện Phụng Từ, Thiên vương chấp tay sau lưng đứng bên cửa sổ, nét mặt âm trầm không nói một lời. Trên giường nhỏ phía sau, Thủy Văn cũng không nói gì, chỉ biết ôm đầu gối núp sâu vào phía trong.

Thấy Thủy Văn nâng thu mình lại một góc, Đông Phương Thiên thật không biết phải làm sao, hắn không ngờ Thủy Văn lại sợ hãi đến thế. Chẳng phải lúc trước là nàng đã vì hắn đỡ một mũi tên sao, vì sao hiện tại...

“Thủy Văn...” Thiên vương vừa bước đến vừa gọi tên nàng.

“Đừng, đừng lại gần, đừng đến qua đây.” Thấy Thiên vương tiếp cận mình, Thủy Văn hoảng sợ lui về phía sau.

“Thủy Văn, nàng đừng sợ, ta là Đông Phương Thiên mà...” Thiên vương tiếp tục bước đến, nhìn Thủy Văn hoảng sợ khiến trong lòng hắn không khỏi đau nhức.

“Nương, mau chạy... Mau chạy đi.” Ngay khi bàn tay Thiên vương chạm vào vai Thủy Văn, nàng hoảng loạn hét lên, nắm chặt lấy tay Thiên vương.

“Thủy Văn, tỉnh lại, Thủy Văn, tỉnh lại. Là ta, ta là Đông Phương Thiên đây mà.” Nhìn Thủy Văn toàn thân run rẩy, Đông Phương Thiên nhắc đi nhắc lại lời mình, cố gắng trấn an tâm trí nàng. Hắn bỗng hiểu ra vì có gì Thủy Văn lại sợ hãi đến thế, thì ra là có nguyên nhân sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

“Nương, chạy mau, chạy mau đi...” Thủy Văn gào lên trong vô vọng, chìm đắm trong những hồi tưởng. Đó là nàng, gia cảnh nghèo khó, phụ thân nàng có thói cờ bạc, cuối cùng bị sòng bạc cho vay nặng lãi ép trả nợ, phụ mẫu nàng đều vong mạng dưới tay bọn họ, còn nàng may mắn được Thuần Vũ nữ vương cứu vớt, khi ấy nữ vương mới chỉ là một cô công chúa nghịch ngợm bốc đồng...

Năm ấy Thủy Văn cố gắng quên đi cái chết của thân mẫu, bởi vì nàng còn có nữ vương, có Sở Kha, có Hi lê và Giám Oanh, thế nên ký ức bị thương thườ thiếu thời này đã sớm phủ bụi trong lòng nàng, không ngờ rằng ngày hôm nay lại...

“Nữ vương, A Kha cứu muội, cứu muội với...” Nàng liếc mình vùng vẫy, đôi tay không ngừng khua loạn, tựa như muốn nắm lấy thứ gì...

Môi đôi tay khác nắm lấy bàn tay đang khua loạn của nàng, “Thủy Văn, tỉnh lại, nàng mau tỉnh lại cho bản vương.” Thiên vương thực sự không chịu được nữa, hần bỗng rống lên giận dữ khiến thái y bị dọa không dám bước tiếp chỉ biết đứng chầu ngoài cửa điện. Ngẩng đầu nhìn Hoa Khai, thái y có phần do dự...

“Vương thượng.” Thái y dừng bước, toàn thân run rẩy, Hoa Khai mỉm cười nói, “Hồ thái y...”

Hoa Khai còn chưa nói hết câu thì cửa điện trước mặt đã bật mở, ánh mắt Hoa Khai bắt gặp trên khuôn mặt lạnh lùng những cung chẳng lần át được thân sắc đầy lo lắng.

“Tham kiến Vương thượng.” Hồ thái y thấy quân vương bên cửa, vội khom mình hành lễ.

“Miễn lễ. Thái y, mau vào xem bệnh cho Vương hậu, nhất định không được sơ suất.” Nhìn thấy Hồ thái y, Thiên vương đành thét nói.

“Dạ dạ dạ...” Nghe Vương thượng nói vậy, Hồ thái y vừa run rẩy lau mồ hôi trên trán vừa lạy bái nói. Ông ta cun cút theo Thiên vương vào điện, Hồ thái y ông chỉ có thể tự cầu nhiều phúc...

“Vương thượng.” Nhìn Thiên vương không nói không rằng, khuôn mặt lạnh lùng cực điển bên cạnh, Hoa Khai lên tiếng nói, “Mạnh Đô Lương đã bị tóm...” Hoa Khai không dám nói tiếp, bèn cúi đầu chờ ý Thiên vương.

“Ừm.” Hoa Khai không ngờ đến mình chỉ nhận được một tiếng này ngoài ra không còn gì khác. Hần hoài nghi ngẩng đầu nhìn về phía Thiên vương, thật bất ngờ, hần không còn nhìn thấy Đông Phương Thiên ngay trước, tâm mất Đông Phương Thiên hiện tại toàn bộ đều đặt trên chiếc giường nhỏ kia... Hoa Khai tự biết lúc này đây không thích hợp bàn chuyện chính sự.

“Vương thượng, Vương hậu chỉ bị sợ hãi, cự thần kê mấy thang thuốc an thần để Vương hậu nghỉ ngơi, không có gì đáng ngại.” Hồ thái y thật cảm tạ ơn đức trời cao, bệnh tình Vương hậu không mấy nghiêm trọng khiến lòng ông nhẹ nhõm hẳn. “Cự thần xin cáo lui trước.” Nói xong liền khom người cáo từ.

“Ừm.” Vẫn chỉ là một tiếng này, nửa chữ khác cũng chẳng có. Hồ thái y lẳng lặng cáo lui, xem tình hình này Hoa Khai cũng hiểu “nơi đây không thích hợp ở lâu”!

“Thủy Văn.” Thiên vương tiến lại gần giường nhỏ rồi cầm lấy tay Thủy Văn, “Bản vương chưa từng hối hận điều gì, thế nhưng lần này, bản vương thừa nhận, bản vương sai rồi!” Phải, lần đầu tiên trong đời Đông Phương Thiên biết thế nào là hối hận, hần không nện lợi dụng Thủy Văn, hần không nên kéo nàng vào nguy hiểm. Lần trước là nàng cứu hần, thế mà hần đã làm gì...

“Xin lỗi, xin lỗi, là ta không đúng.” Thiên vương cầm lấy tay nàng áp lên má mình, hần nhận ra rằng bản thân vốn không muốn thừa nhận tình cảm này, xem ra lần này chính hần mới là kẻ “chạy trời không khỏi nắng. Hiện tại Thủy Văn chỉ mới bị kinh hãi, hần đã như thế, nếu như khi này mũi tên kia quá nhanh bắn trúng tim nàng, hần không dám nghĩ mình sẽ thành ra thế nào. Liệu hần có thể giống như khi mất đi tỷ tỷ, dấu trong lòng buốt nhói nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như không?

“Ui, đau đầu quá.” Thủy Văn dần hồi tỉnh, nàng đưa tay xoa xoa cái trán, cảm giác như bị người ta hung hăng nện một quyền vào đầu.

“Nàng đã tỉnh.” Nàng còn chưa tỉnh táo hần đã nghe thấy bên cạnh truyền đến một giọng nói trầm thấp.

“Àch, ngài... Ngài đánh lên ta có phải không?” Không đầu không đuôi, Thủy Văn nàng thốt ra một câu này.

“Cái gì?” Đông Phương Thiên cũng bị câu nói băng quơ này của Thủy Văn dọa sợ.

“Không phải ngài đánh lên ta, vì sao đầu ta lại đau thế này nhỉ.” Thủy Văn ngồi thẳng dậy, lắc lắc cái đầu nhỏ bắt đầu dĩ nói.

“Ồi, nàng đó...” Nhìn về mặt nghi ngờ của nàng, tâm tình Thiên vương bỗng thấy tốt lên hẳn, cứ để nàng cho là vậy đi, dù sao cũng tốt hơn biết được chân tướng.

“Phải, ai bảo nàng không nghe lời bản vương chạy loạn khắp nơi. Thế nên bản vương chẳng còn cách nào khác là phải nghiêm phạt nàng!” Thiên vương dùng ngón tay dím vào trán Thủy Văn, khóe miệng mang theo ý cười.

“Àch...” Thủy Văn ngược mắt nhìn Thiên vương trước mặt, nàng có phần không dám tin...

“Nàng đó, nếu lần sau không nghe lời, bản vương sẽ phạt nặng.” Đông Phương Thiên chẳng màng đến nét mặt của Thủy Văn, tiếp tục nói.

“Nghiêm phạt nặng cỡ nào?” Thủy Văn lơ đãng đáp lời.

“Ha ha, nàng đang khiêu khích bản vương sao?” Đông Phương Thiên cười ha hả nói, “Nàng nói xem nghiêm phạt thế này đủ nặng chưa?” Dứt lời, Đông Phương Thiên chẳng đợi Thủy Văn kịp phản ứng, lập tức hướng về phía nàng, đặt môi hần lên đôi môi còn đang mấp máy như muốn nói điều gì của Thủy Văn...

“Àch...” Lần thứ hai ngày ngắn, “Đây rốt cuộc là thế nào?” Khi nàng còn giữ được ý thức trong đầu chỉ bật ra một câu hỏi này, sau đó chìm sâu vào mụ

hôn nồng nàn của Đông Phương Thiên....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

“Phạch phạch phạch”, trước cửa sổ truyền đến tiếng chim bồ câu đập cánh.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” Thủy Văn tự nhủ rồi đứng dậy bước đến bên cửa sổ, những năm này còn ai dùng bồ câu đưa tin cho nàng nữa chứ. “A, là nữ vương và A Kha sao?” Ý nghĩ vừa thoáng xuất hiện trong đầu, Thủy Văn không kìm được vui sướng, nhanh chóng gỡ lá thư trên chân chim câu xuống.

“Ồi, đúng là của đám A Kha rồi.”

Thủy Văn,

Bọn ta rất nhớ muội, mấy tháng nay muội bắt vô âm tín khiến bọn ta vô cùng lo lắng. Nếu muội nhận được phong thư này thì hãy nhanh chóng quay về Nguyên Trung quốc. Hi Lê đã xảy ra chuyện. Hãy nhanh chóng quay về!

A Kha.

“Sao cơ? A Lê xảy ra chuyện? Tại sao lại như vậy chứ? Không được, ta phải quay về.” Xem xong nội dung phong thư, Thủy Văn bỗng luống cuống. Phải rồi, bấm ngón tay nhắm tính nàng đi cũng đã hơn nửa năm. Nửa năm qua nàng không có liên lạc gì với bọn A Kha các nàng cả, đương nhiên có nhiều chuyện nàng sẽ không biết. Nàng không hề hay sau tiết An Tức có rất nhiều chuyện thay đổi, đương nhiên chuyện Lạc vương của Nam Lâm quốc hòa thân nàng cũng chẳng hay...

“Vương hậu nương nương, người, người không sao chứ?” Tỳ nữ vừa từ ngoài bước vào đã đụng ngay phải Thủy Văn đang ngồi trầm tư, nàng ta hoảng hốt hỏi.

“Không sao, không sao.” Thủy Văn không muốn trễ nãi việc cần làm, chẳng để tâm đến người đang hỏi.

“Vương hậu nương nương, người định đi đâu vậy?” Thấy Thủy Văn vội vội vàng vàng, tỳ nữ cẩn trọng hỏi.

“Ta phải quay về Nguyên Trung quốc.” Thủy Văn rất nóng ruột, nàng khấn trương đáp lời.

“Sao cơ? Quay về, quay về Nguyên Trung quốc?” Nhận được câu trả lời từ Thủy Văn, tỳ nữ kia cả kinh.

“Cái gì?” Lần này là một giọng nam tức giận hỏi ngược lại nàng.

“Phải, A Lê đã xảy ra chuyện, cho nên ta... Nhất định phải quay về.” Thủy Văn xoay người phân trần, nàng không ngờ tới vừa xoay người đã thấy Đông Phương Thiên nghiêm mặt nhìn mình.

“Nếu là vì chuyện hôn ước nàng ta và Hiên Viên Lạc thì nàng không cần đi nữa. Hiện tại Lâm Hi Lê đã là Vương hậu của Nam Lâm quốc.” Thiên vương mặt không biến sắc nhìn Thủy Văn trước mặt nói.

“Sao, ngài nói gì?” Nghe thấy vậy, Thủy Văn tròn tròn đôi mắt, không dám tin những gì Đông Phương Thiên vừa thông báo. Chuyện gì xảy ra vậy, vì sao Hi Lê lại gả cho Hiên Viên Lạc?

“Bốn vương nói nàng không cần phải quay về, hiện tại nàng là Vương hậu của bốn vương, là quốc mẫu nước Đông Tư này.” Thiên vương gần như hét lên.

“Ta không phải Vương hậu, ta chỉ biết mình là người của nước Nguyên Trung, ta phải quay về. Ta nhất định phải quay về.” Thủy Văn kích động nói, nàng không nhẫn nại được nữa, vì sao xảy ra chuyện lớn như vậy mà nàng lại không biết? Trước tiết An Tức đã phong phanh nghe đồn rằng Hiên Viên Lạc của Nam Lâm quốc bị kẻ thù ám sát, thương thế nghiêm trọng, e rằng không giữ được mạng... Lê nào Hi Lê bị ép gả làm tân nương xung hi? Không, không thể được, nàng nhất định phải ngăn chuyện này lại, thế nhưng...

“Nàng...” Nghe Thủy Văn nói vậy, lòng Đông Phương Thiên như bị ngàn đao cửa vào. Là thế sao, hóa ra trước nay trong lòng nàng không hề coi bản thân là Vương hậu của Đông Phương Thiên hân... Đông Phương Thiên tức giận xoay người nhìn Thủy Văn với nỗi đau tột độ, không biết nên nói gì với nàng.

“Ta... ta...” Thấy Thiên vương đổi sắc, Thủy Văn biết mình đã lỡ lời, “Khi này ta không phải có ý đó, chỉ là ta, chỉ là...” Thủy Văn không biết phải giải thích thế nào.

“Chao ôi, ra là nàng không hề nghĩ mình là Vương hậu của Đông Phương Thiên ta. Bỏ vương nói cho nàng biết, đời này bỏ vương quyết không thả nàng đi, nhất định không.” Đông Phương Thiên bước đến nắm lấy vai Thủy Văn, giọng nói vạn phần kiên định. “Một ngày nào đó, nàng sẽ phải thừa nhận mình là Vương hậu của Đông Phương Thiên ta.”

“Ạch...” Bỗng nhiên bị Thiên vương nắm lấy vai, Thủy Văn ngơ ngác nhìn hắn, cái miệng hắn há ra rồi khép lại nhưng nàng chẳng nghe rõ hắn rốt cuộc đang nói cái gì, chỉ mơ hồ nghe rằng hắn sẽ không để nàng đi...

“Ngài, ngài không thể làm vậy...” Thủy Văn ngốc nghếch ý thức được những lời của Thiên vương, nàng bèn giãy ra, “Sao ngài có thể ép buộc ta như vậy? Nguyên Trung quốc là nhà của ta, có gì ngài...” Vừa nói, những giọt nước mắt vừa lăn dài trên má Thủy Văn, tí tách rơi xuống ướt tay Thiên vương.

Nàng khóc không thành tiếng, sau không kìm được khóc lớn, “Ngài, ngài dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, ngài nghĩ ta thích ngài thì ngài hay lắm sao? Ta phải quay về Nguyên Trung quốc, ta muốn về Nguyên Trung...” Trước mặt Đông Phương Thiên, tính tình Thủy Văn chẳng khác nào một đứa trẻ, nàng ỉu ề thương tâm nói.

“Nàng thích ta?” Đông Phương Thiên chẳng để ý đến chuyện chính, hắn kinh ngạc hỏi.

“Không phải ta thích ngài, không thích ngài... Hu hu, ngài thật đáng ghét, đáng ghét.” Thủy Văn vừa nói vừa nức nở.

“Ha ha ha, bỏ vương biết, bỏ vương biết...” Thiên vương cao hứng ôm lấy Thủy Văn, vui vẻ nói.

“Ạch...” Thủy Văn bị Thiên vương ôm vào lòng bèn ngừng khóc, tình hình này là sao đây nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

“Ngài thật đáng ghét.” Thủy Văn giận dữ ngồi trên ghế nói với Thiên vương đang đứng bên cửa sổ.

“Bỏ vương đã nói nàng quay về cũng vô dụng, chỉ bằng ngoan ngoãn ở lại nơi đây.” Đông Phương Thiên vẫn vui vẻ như trước, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Sao lại vô dụng, đó là nơi ta sinh trưởng, các nàng là tỷ muội của ta, sao có thể... Mà thôi, dù gì ngài cũng không hiểu được.” Thủy Văn càng nói càng tức giận, nàng không muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Đông Phương Thiên nữa.

“Bỏ vương hiểu, thế nhưng...”

“Đến chuyện đơn giản nhất ngài cũng không hiểu thì có.” Thiên vương còn chưa dứt lời đã bị Thủy Văn nộ khí bừng bừng chặn ngang. Nàng đứng dậy bước về phía Thiên vương, “Đừng tưởng rằng ta không biết trong lòng ngài nghĩ như thế nào, ta cũng chẳng phải kẻ ngốc, ta chỉ không muốn suy nghĩ mà thôi. Hừ.” Thủy Văn khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nói.

“Ồ thế sao, bỏ vương cũng muốn nghe thử một chút xem bản thân ta nghĩ gì.” Thiên vương tỉnh bơ nói.

“Ngài... Được, hôm nay bỏ cô nương niệm tình mà nói cho ngài biết, người nào không biết các ngài đồng tây nam bắc – bốn quốc gia – đều nhắm vào Nguyên Trung quốc ta. Ngài đừng tưởng rằng nữ vương không biết chuyện mờ ám của các ngài, chẳng qua người nể tình họ hàng không muốn gây khó dễ, thế nhưng ta...” Thủy Văn một hơi nói ra hết những điều muốn nói.

“Nàng, nàng thì thế nào? Một tỷ nữ nhỏ nhỏ như nàng có thể chống lại bỏ vương sao?” Nghe Thủy Văn nói vậy, Thiên vương nhíu mi nói, trước nay hắn không hề có ý che giấu dã tâm muốn giành lấy Nguyên Trung.

“Ngài... Hừ, ta không để ngài toại nguyện đâu.” Thủy Văn nào biết nói gì, đành tự cổ vũ bản thân như vậy.

“Ồ, vậy sao? Thế thân phận hiện tại của nàng là gì?” Giọng nói mang theo hàm ý giễu cợt.

“Hừ, bỏ cô nương chẳng ham gì cái ngôi vương hậu Đông Tư quốc này, trả lại cho ngài!” Nghe Thiên vương nói vậy, Thủy Văn tức giận giật phăng lược cài tóc trên đầu xuống đưa trả cho Đông Phương Thiên. Chiếc lược cài này chính là thứ Đông Phương Thiên tặng cho Thủy Văn vào dịp tiết Dân Nghi kia, trong lòng Thủy Văn nàng coi nó là tín vật đính ước, hiện tại đem lược cài trả lại cho Thiên vương chính là ý ẩn đoạn nghĩa tuyệt...

“Nàng...”

“Hừ, sao chứ?” Ngẩng đầu nhìn Thiên vương, Thủy Văn bất cần nói, “Còn nữa, chuyện quay về Nguyên Trung quốc ta đã quyết, nếu ngài dám ngăn cản, giết bất luận tội!” Nói xong, nàng đưa tay đặt lên cổ làm ra vẻ đe dọa.

“Hắc!” Ngắm biểu tình trên khuôn mặt Thủy Văn, Thiên vương không nhịn được bèn phì cười, “Được, bốn vương không cần nằng, tùy ý nàng làm. Ha ha ha.” Nói xong hắn cười lớn, xoay người rời khỏi điện.

“Ngài... Đại phiêu dân.” Thấy Thiên vương chẳng để ý đến mình, trái tim nhỏ bé của Thủy Văn có phần không thoải mái.

“Được lắm, bốn cô nương đi cho ngài biết.” Nói xong, Thủy Văn xoay người mở tủ đồ, bắt đầu thu dọn hành trang.

“Vương thượng, Vương hậu vừa rời khỏi cửa cung.” Hoa Khai bẩm báo với Thiên vương, hắn không tài nào hiểu được tâm tư ngài.

“Ừm.” Thiên vương chỉ “ừm” một tiếng rồi tiếp tục xem tấu chương trên tay.

“Vương thượng...” Hoa Khai muốn nói xong lại thôi, thật tình hắn không biết phải nói thế nào...

“Hoa Khai, còn việc gì sao?” Thiên vương ngẩng đầu tỏ vẻ như không hay biết chuyện hỏi ngược lại Hoa Khai.

“À.. Vương thượng, không có việc gì cả!” Việc này hắn không thể hỏi nhiều, chỉ bằng ngậm miệng thì hơn.

“Không có việc gì thì lui xuống đi.” Thiên vương ung dung nói, vẫn cúi gằm xem tấu chương trên tay.

“Rõ.” Hoa Khai khom người lui xuống, xem ra hắn lại có chuyện bận rộn rồi.

Thiên vương an tâm xem tấu chương, hắn biết Thủy Văn sẽ an toàn, Hoa Khai nhất định sẽ tận tâm, hiển nhiên hắn chẳng cần lo lắng. Nhưng Nguyên Trung quốc kia, hắn phải đi một chuyến...

Đông Phương Thiên nào biết rằng, lần này Thủy Văn rời đi, hắn sẽ phải trả một cái giá đắt để thu về...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

An toàn về đến Nguyên Trung quốc, gặp được đám tỷ muội xa cách lâu ngày, Thủy Văn nhất thời không kìm được xúc động.

“Sao lại phát sinh chuyện này vậy, sao có thể chứ?” Sau khi nghe xong ngọn nguồn chuyện Hi Lê gả cho Lạc vương Nam Lâm quốc, Thủy Văn đành giọng hỏi Sở Kha và Giám Oanh đứng bên cạnh.

“Chuyện này...” Giám Oanh nhìn Sở Kha, ấp úng cất tiếng, thực sự không tiện nói ra mà. Chuyện này, thật ra mà nói, nữ vương cũng có phần tham dự.

“Ài, vị Lạc vương này cũng thật là... Phải rồi, tại sao Hi Lê lại đáp ứng?” Thủy Văn nghĩ không ra đành cất tiếng hỏi tiếp, chẳng cho hai người kia có cơ hội xen vào.

“Được rồi, được rồi, A Văn.” Sở Kha đứng dậy rót một chén trà đưa cho Thủy Văn rồi bảo với cô nương đang cần nhàn không ngót kia rằng, “Hi Lê có chủ ý riêng của cô ấy. Bọn ta đã khuyên nhủ nhưng vô dụng.” Sở Kha cũng không biết vì sao Hi Lê vững tâm quyết định, mặc cho bọn họ nói thế nào cũng không để vào tai.

“Ừa? Sao có thể như thế nhỉ?” Thủy Văn hóp một ngụm, nghe A Kha nói xong thì kinh ngạc nhìn nàng ta, A Kha khẽ gật đầu.

“Hừm, nhất định là Hi Lê bị vị Lạc vương kia bỏ bùa rồi. Chúng ta phải cứu cô ấy.” Thủy Văn đứng dậy hét lên với vẻ khiếp sợ, khiến Giám Oanh đứng một bên cũng hoảng hốt.

“Yên tâm, người bỏ bùa Hi Lê chính là nữ vương chứ không phải Hiên Viên Lạc.” Giám Oanh trấn tĩnh lại rồi nhún vai nói. Lúc nữ vương người gọi Hi Lê ra “tâm sự” riêng, Hi Lê mới hỏi tâm chuyện ý.

“Thế này...” Nghe Giám Oanh nói xong, Thủy Văn càng thêm kinh sợ, rốt cuộc tình hình hiện tại là thế nào vậy...

“Được rồi, A Văn, bây giờ bọn ta muốn biết tình hình của cô hơn.” Sở Kha nhấn vai bắt Thủy Văn ngồi lại vị trí cũ.

“Ta, ta thì có việc gì để nói chứ, ta không có gì để nói cả.” Nghe hỏi đến chuyện của mình, Thủy Văn bung chén trà lên ý như che giấu.

“A Văn, cô biết không, vốn dĩ cô đâu biết nói dối.” Sở Kha đoạt lấy cái chén trong tay Thủy Văn, cúi kính nói.

“Ta... Ài.” Nhìn cái chén bị Sở Kha cướp đi, Thủy Văn bất đắc dĩ thờ dãi.

“Ai nha, đây chẳng phải là Vương hậu Đông Tư quốc sao? Xem ra bốn cung nhận được đại lễ rồi.” Ba người còn đang giằng co thì một giọng nữ đã truyền đến, họ không hẹn mà cùng hướng về phía cửa.

“Tham kiến nữ vương.” Ba người họ vội khom mình hành lễ.

“Được rồi, miễn lễ.” Thuần Vũ vung tay, kiêu ngạo nói, “Ai nha, Thủy Văn à, chẳng phải ngươi nói ngươi tốt nhất là ở lại Đông Tư quốc sao, sao còn quay về đây? Ngươi có biết khi ngươi đi rồi Thiên vương chẳng còn tâm trí ăn uống không? Ha ha, thật người ta thấy mà đau lòng nha!” Nữ vương vừa đi về phía Thủy Văn vừa hài hước nói.

“Cái gì?” Nghe nữ vương nói qua Thủy Văn liền cả kinh, vội hét lên một tiếng, nhưng lý trí lập tức trấn tĩnh lại, “Nô tỳ không tin đâu, ngài ấy không thể nào như vậy. Nữ vương chỉ toàn đùa bốn chúng nô tỳ.”

“Ha ha, bị ngươi nhìn thấu rồi. Các người đó, thật biết cách khiến bốn cung hài lòng, giải trừ ưu sầu. Ngươi nói xem, nếu không có các ngươi bốn cung biết làm sao đây.” Thuần Vũ nữ vương thật tình nói.

“Nô tỳ biết chuyện Hi Lê đồng ý gả cho Hiền Viên Lạc nữ vương nhất định không thoát khỏi liên quan.” Giám Oanh bĩu môi nói, không chút sợ sệt.

“Phải, đó là công lao của bốn cung. Còn nữa, có thể trở thành Vương hậu Đông Tư quốc, gả cho người trong lòng, bốn cung cũng có một phần công lao.” Thuần Vũ nữ vương chẳng một chút xấu hổ, tròn to đôi mắt nói.

“Cái gì?” Ba người đồng thanh hét lên.

“Ha ha, không cần cảm tạ bốn cung. Phải rồi, Giám Oanh, Sở Kha, bốn cung nhất định sẽ giúp hai ngươi chọn một lang quân như ý. Yên tâm đi.” Võ vai Giám Oanh và Sở Kha đứng hai bên, nữ vương hào sảng nói.

“Hừ, xin người thu hồi tâm ý.” Giám Oanh chẳng để nữ vương vào mắt, giọng không chút lưu tình.

“Giám Oanh.” Nghe Giám Oanh nói vậy, Sở Kha liền lên tiếng ngăn cản. “Nữ vương...”

“Ha ha, không sao không sao, hôm nay bốn cung rất vui. Được rồi, các ngươi tiếp tục tỷ muội tâm sự đi, bốn cung còn phải đi nghênh đón khách quý.” Nói xong nữ vương chẳng để ý đến các nàng nữa, bởi vì nàng biết Thiên vương nhất định sẽ đại giá Nguyên Trung quốc lần nữa. Ài, đây là chuyện tốt đáng để chúc mừng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

“Vương thượng, thực sự không cần đến Nguyên Trung quốc sao?” Vương hậu rời cung về Nguyên Trung quốc an toàn cũng đã vài ngày, nhưng chủ tử hẳn một chút động tĩnh cũng không có, không khỏi khiến Hoa Khai không kìm chế được hỏi han.

“Bốn vương có nói gì sao?” Thiên vương ngừng đầu hỏi Hoa Khai.

“Không, Vương thượng không nói gì cả.” Hoa Khai bắt đầu kể, hẳn không dám hỏi lại lần nữa. Phải, chuyện tình cảm chỉ có đương sự là rõ ràng nhất, người ngoài nhúng tay cỡ nào cũng vô dụng mà thôi...

“Vương hậu ồ cả chứ?” Hồi lâu sau, Hoa Khai bỗng nghe được một câu hỏi như vậy, hẳn tròn mắt nhìn Thiên vương. “Khụ, bốn vương hỏi thì ngươi mau nói.” Thiên vương bị nhìn chăm chăm thấy rất không tự nhiên bèn ho khan một tiếng.

“Àch, dạ phải, Vương hậu nương nương...” Hoa Khai định nói nhưng lời đã giữ lại bên trong, trong lòng khẽ động nói: “Vương hậu nương nương suốt ngày đòi đến Nam Lâm quốc đưa Hi Lê về, còn nữa, theo thám tử hồi báo, tâm tình nương nương cũng không tốt, cơm cũng không buồn ăn, hơn nữa...” Ngẩng đầu nhìn Thiên vương đang chau mày, Hoa Khai suy tính xem kế tiếp nên bịa ra chuyện gì.

“Hoa Khai.”

“Có thần.”

“Ngươi học cách nói dối trước mặt bốn vương từ khi nào hả?” Không muốn tiếp tục làm khó Hoa Khai, Thiên vương quyết định đầu hàng.

“Vương thượng, thần...” Hoa Khai biết mình không đủ khả năng dối gạt Thiên vương, lập tức quỳ xuống lĩnh tội.

“Được rồi, mưu kế dở tệ, nhưng bốn vương nhận thua. Chuẩn bị xe, bốn vương phải đích thân đến Nguyên Trung quốc tham kiến Thuần Vũ nữ vương.” Nhìn Hoa Khai đang khấn trương quỳ dưới đất, Thiên vương ung dung nói. Ài, khi trước phiền muộn dễ dàng quét sạch, xem ra hẳn quả thật đã bại

trong tay Thủy Văn rồi, bằng không hiện tại sẽ không hạ lệnh đi Nguyên Trung.

“Rõ.” Nghe Thiên vương hạ lệnh, tâm tình Hoa Khai bỗng xúc động, xoay người ra ngoài chuẩn bị.

“Thế này chẳng có ý nghĩa gì cả.” Thủy Văn ngồi ở trong đình rồng lên, ài, đều tại Giám Oanh cả, còn nói cái gì mà nữ vương muốn hạ “độc thủ” với nàng, bảo nàng phải chăm chỉ luyện võ công, lại còn đuổi cả Sở Kha đi, bỏ lại một mình nàng ngồi đây than thở.

“Hừ, Giám Oanh chết tiệt, sao có thể gieo tiếng ác cho nữ vương như thế chứ. Nếu không có nữ vương sao ta có thể gả cho Đông Phương Thiên... Phi phi, sao lại nhắc tới hán ta rồi. Thật là...” Vừa nhắc đến Đông Phương Thiên, Thủy Văn lập tức vỗ đầu trấn tĩnh tâm trí mình.

“Ài...” Hai tay nàng ôm lấy đầu, miệng thở dài một tiếng. Thực ra trong lòng nàng cũng có nhớ Đông Phương Thiên một chút, bằng không chẳng thể làm ra bộ dạng oán phụ thế này...

“Ô kìa, đây chẳng phải là Vương hậu nương nương của chúng ta sao. Sao lại một mình ngồi đây suy tư vậy, có phải là nhớ người ta rồi không? Mau đi gặp đi thôi...” Thủy Văn đang than thở thì nghe được một giọng nữ truyền đến, không cần quay đầu nhìn nàng cũng biết chính là vị nữ vương điện hạ nhân rồi ngày dài kia...

“Nữ vương, người đâu cần đem nô tỳ ra làm trò cười như thế, hiện tại nô tỳ một chút tâm tình cũng không có.” Thủy Văn chẳng nhìn về phía Thuần Vũ nữ vương, nàng ừ rừ nói.

“Làm sao vậy? Có phải lo lắng vì đã một thời gian mà vị Đông Phương Thiên cũng không đến, thấy sốt ruột sao?” Nữ vương ghé sát vào lưng Thủy Văn hỏi hỏi, chẳng khác nào một tiểu hài.

“Không có, nô tỳ không có nhớ ngài ấy.” Có đánh chết Thủy Văn cũng không chịu thừa nhận, nàng bĩu môi nói.

“Ha ha, thế nhưng hán lại chỉ mong có thể lập tức gặp người đấy!” Nữ vương lơ đãng tiếp lời.

“Sao cơ?” Thủy Văn nghe xong giật mình xoay người lại, nhất thời quên mất nữ vương đang đứng phía sau. Hai người đồng thanh hô lên một tiếng “Ui da”, hai cái trán thân mật tiếp xúc...

“Ui da, còn nói không nhớ, ta còn chưa kịp nói người kia đang ở Đông Hoàn điện nữa... Ui ui...” Thuần Vũ nữ vương ôm lấy trán mình, giọng nói có phần oán trách.

“Nữ vương à, người đã đi mất rồi.” A Nô đứng bên cạnh thấy nữ vương tiếp tục đọc diễn một màn bèn hào tâm nhắc nhở. Trước đây bà thấy chủ ý của nữ vương tệ hại không chịu được, nhưng hiện tại xem ra ý của người cũng khá tốt đấy, ha ha...

“E hèm, A Nô, chúng ta đi xem Giám Oanh và Sở Kha thế nào rồi.” Nữ vương nháy mắt nói với A Nô.

“Vâng.” Trải qua chuyện của Thủy Văn, A Nô rất hào hứng gia nhập hàng ngũ của nữ vương. Dù gì việc này không chỉ khiến Thủy Văn tìm được chốn an ổn, mà còn giúp Nguyên Trung quốc và Đông Tư quốc xoa dịu đi tình hình căng thẳng nhiều năm qua, sao lại không đáng làm chứ!

Nói xong, hai người họ lập tức đến Lãi viên tìm Giám Oanh và Sở Kha.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

“Vương thượng, người thực sự đáp ứng yêu cầu của nữ vương sao?” Hoa Khai hỏi Thiên vương đang đứng trầm ngâm bên cửa sổ. Vừa vặn lúc này Thủy Văn cũng bước đến bên cửa sổ, yêu cầu của nữ vương đối với Đông Phương Thiên? Thủy Văn tò mò chẳng bước đến cửa chính mà cẩn trọng nhẹ bước đến bên cửa sổ.

“Hoa Khai, làm người phải biết khi nào nắm khi nào buông, rõ chưa?” Đông Phương Thiên đáp như không đáp.

“Ạch...” Hoa Khai thực sự không hiểu được...

“Được rồi, đừng nói lại chuyện này nữa. Quan trọng nhất bây giờ là gặp được Vương hậu, bốn vương đã lâu rồi không nhìn thấy nàng, thực lòng ta rất nhớ nàng ấy. Nói không chừng Vương hậu cũng rất nhớ, rất muốn gặp bốn vương nhi.” Phải, nếu có người muốn nghe trộm lời thật lòng, Thiên vương hán cũng không keo kiệt làm gì.

“Hả?” Không ngờ đến Thiên vương lại nói ra những lời này, Hoa Khai bị dọa sợ, rốt cuộc đây là loại tình huống gì vậy...

“Đông Phương Thiên, ngài thật khó ưa.” Thủy Văn nghe mấy lời kia chẳng lọt tai, nhin không được rồng lên, thân ảnh lập tức xuất hiện trong điện Đông

Hoàn, hiện ngang đứng trước mặt Thiên vương và Hoa Khai.

Nụ cười trên mặt Thiên vương bỗng rạng rỡ, nét vui ấy cứ đeo trên khuôn mặt hần, giây phút nhìn thấy Thủy Văn, điều hần vốn định nói không thể thốt ra khỏi miệng. Những tương câu nói “rất nhớ” kia chỉ là vui đùa, không ngờ khi gặp mặt hần mới chân chính hiểu rõ đây là lời thật lòng.

Nhất thời hai người không biết nói gì, Hoa Khai biết ý liền lặng lẽ rút lui.

“ngài đến Nguyên Trung quốc chúng ta để làm gì?” Hồi lâu sau Thủy Văn mới lên tiếng hỏi.

“Vương hậu của bốn vương ở nơi này.” Đông Phương Thiên ngắm nhìn Thủy Văn, rành rọt nhả từng chữ.

“Hừ, ta không phải là Vương hậu của ngài. Thiên vương đại nhân, ngài nhận lầm người rồi.” Nhắc tới đã muốn nổi giận, Thủy Văn hờn dỗi nói.

“Bốn vương nói phải thì là phải.” Hần bước đến trước mặt Thủy Văn, âm vang thốt ra từng lời, thuận thế đem lược cài từ trong người cài lên tóc Thủy Văn.

“Lần sau không được tùy tiện tháo xuống, biết không?” Giọng nói thật nhẹ khẽ vang bên tai Thủy Văn, tựa hồ có ma lực ẩn chứa khiến Thủy Văn vô thức gật đầu. Ngắc đầu lên thì vừa vặn bắt gặp ánh mắt thâm tình của Thiên vương. . .

“Đông Phương Thiên, ngài thích thiếp từ khi nào?” Thủy Văn ngồi trong xe ngựa, vừa ăn quýt vừa hỏi Thiên vương.

“Chuyện này quan trọng sao?” Thiên vương chớp mắt nói, “Dù sao cũng là nàng thích ta trước.”

“Hừ, xấu xa.” Chẳng thèm để ý đến hần nữa, Thủy Văn chuyên tâm vào việc ăn quýt của nàng.

Đông Phương Thiên hé mắt ngắm nhìn Thủy Văn, khóe miệng hần khẽ nhếch lên, trong lòng thầm nghĩ, lần thứ hai gặp gỡ bên bờ sông ấy, có lẽ khi ấy duyên phận bọn họ đã định.

“Nữ vương, người cứ như vậy để Thủy Văn đi theo Đông Phương Thiên sao?” Nhìn đoàn người đã đi xa, Giám Oanh cất tiếng hỏi.

“Vây ra người muốn tiễn họ một đoạn sao? Ha ha.” Nữ vương chẳng nhìn tới Giám Oanh, buông lời trêu ghẹo.

“Ai nha, được rồi, Giám Oanh à, cô đó, nên để Thủy Văn tận hưởng niềm vui mới phải. Hơn nữa Thiên vương ngài ấy cũng đã đáp ứng sẽ giúp cô và Sở Kha mà...” A Nô háo hức nói.

“Sao cơ?” Giám Oanh nghe xong liền có cảm giác tai vạ sắp ập đến nơi.

“Ha ha, không, không có gì. Ta nói đùa vậy thôi, cô đừng bận tâm nhé.” Biết mình chọc phải ỏ kiến lửa, A Nô vội pha trò.

“Nữ vương, nô tỳ muốn được giải thích.” Giám Oanh tức giận hét lên với nữ vương đang cao hứng bên cạnh.

“Ô hay, chuyện này có can hệ gì đến bốn cung sao, bốn cung không biết, không biết gì hết.” Nữ vương vừa ngáp vừa nói, “Ai nha, A Nô à, bốn cung mệt rồi, đưa bốn cung về điện.”

“Dạ dạ.” A Nô đang mong có thể rời khỏi đây thì nghe thấy lời nữ vương, bà vội vã bước đến.

“Nữ vương...” Nhìn bóng dáng hai người nọ dần xa, Giám Oanh đã quyết, quyết không thể để hai người họ được như ý. Nàng sẽ chủ động xin đi giết giặc, thế còn chưa đủ nháo loạn kế hoạch của họ sao? Ha ha ha.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiến Khuynh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.